

Rokasgrāmata Bībeles studiju skolotājiem

Pārbaudījumu ugunīs kopā ar Kristu

Gevins Antonijs

2022. gada 3. ceturksnis

Jūlijs, augusts, septembris

Saturs

1. **Gana pārbaudījums** (25. jūnijs — 1. jūlijs)
2. **“Pārbaudījumi, kas nāk”** (2.–8. jūlijs)
3. **Putnu būris** (9.–15. jūlijs)
4. **Redzot Zeltkaļa seju** (16.–22. jūlijs)
5. **Ārkārtējs karstums** (23.–29. jūlijs)
6. **Cīņa ar visu enerģiju** (30. jūlijs — 5. augusts)
7. **Neiznīcināmā cerība** (6.–12. augusts)
8. **Redzot neredzamo** (13.–19. augusts)
9. **Dzīve slavēšanā** (20.–26. augusts)
10. **Lēnprātība pārbaudījumos** (27. augusts — 2. septembris)
11. **Gaidīšana pārbaudījumos** (3.–9. septembris)
12. **Mirt kā sēklai** (10.–16. septembris)
13. **Kristus pārbaudījumā** (17.–23. septembris)

1.–13. stundas pārskats, komentārs un izmantojums: *Džordžs Razmerita ir Septītās dienas adventistu teoloģijas katedras asociētais profesors Septītās dienas adventistu teoloģijas seminārā, Adventistu padziļināto studiju starptautiskajā institūtā, Filipīnās.*

Krustā sistais Radītājs

“Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.” (Jņ. 1:3).

“Visas lietas” ir radītas caur Viņu, Jēzu, un tomēr — saskaņā ar Svētajiem Rakstiem — “Jēzus raudāja” (Jņ. 11:35). Radītājs raudāja? Vēl vairāk, Jēzus bija “viņš bija nicināts, labāki ļaudis no viņa vairījās, vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās” (Jes. 53:3). Radītājs, sāpju vīrs, nicināts un noraidīts? Un reiz Viņš sauca: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” (Mt. 27:46).

Kā tas varēja notikt? Tāpēc, ka Jēzus, mūsu Radītājs, bija arī mūsu Pestītājs, un kā tāds Viņš bija Krustā sistais Dievs — Radītājs, kas uzņēmās cilvēcību un šajā cilvēcībā cieta trūkumu un darba pilnu dzīvi, kas beidzās, Viņam karājoties pie romiešu krusta.

Tādējādi mūsu Radītājs, tas, kurā “mēs dzīvojam un rosāmies, un esam,” (Ap.d. 17:28), cieta cilvēcībā tā, kā neviens no mums nekad nevarētu. Mēs varam piedzīvot tikai savas ciešanas, savas bēdas; pie krusta Viņš nesa “mūsu sērgas un ciešanas” (Jes. 53:4) — it visas. Tā ir visapbrīnojamākā rīcība visā universa vēsturē.

Ar šo izpratni (ar krustā sistā Dieva izpratni, kas neskaidri iezīmējas pār mums) mēs dažus nākamos mēnešus centīsimies labāk izprast nesaprotamo — mūsu pašu ciešanas, kristiešu ciešanas, to cilvēku ciešanas, kuri savu dzīvi ir uzticējuši Kristum. Mēs neapgalvojam, ka mums ir visas vai pat daudzas atbildes; mēs apgalvojam tikai to, ka “Dievs ir mīlestība” (1. Jņ. 4:8) un ka, lai gan šādas lietas notiek, neskatoties uz tām mēs varam uzticēties Dievam, un, patiesi, pieaugt žēlastībā caur tām, lai cik sāpīgs būtu šis process.

Šajā ceturksnī mēs studēsim Dieva Vārdu un redzēsim, kā citi cilvēki no miesas un asinīm, pat izstarojot ticību, tomēr saskārās ar izmisumu, nodevību, vilšanos, zaudējumu, netaisnību un ļaunprātīgu izmantošanu (vai izklausās pēc kaut kā, kas jums varētu būt saistošs?). Kā viņi ar to tika galā? Ko viņi iemācījās? Ko viņu piemērs var iemācīt mums?

Skatoties uz šiem cilvēkiem, viņu pieredzi, cīņām un ticības pārbaudījumiem (kas var būt ļoti līdzīgi mūsējiem), mums tie vienmēr ir jāskata kontrastā ar krusta fonu. Mums vienmēr jāatceras, ka neatkarīgi no tā, ar ko ikviens saskaras, Jēzus Kristus, mūsu Radītājs un Pestītājs, izgāja cauri vēl sliktākam.

Mūsu Dievs ir ciešanu Dievs. Pat Alberts Kamū (Alber Camus), kur diez vai var saukt par kristieti, saprata dažas no krusta un Dieva ciešanu sekām: “Golgātas nakts ir tik svarīga cilvēces vēsturē tieši tāpēc, ka tās ēnā dievišķība atteicās no savām tradicionālajām privilēģijām un līdz pēdējam pilienam, ieskaitot izmisumu, izdzēra nāves mokas.” (*The Rebel* (New York: Vintage International, 1991), 33. lpp.). Vai, kā to izteica Elēna G. Vaita: “Krusts parāda mūsu notrulinātiem prātiem tās ciešanas, kuras grēks no pat savas izcelšanās ir sagādājis Dieva sirdij.” (*Audzināšana*, 263. lpp.).

Mūsu mācības nav teodiceja, Dieva attaisnošana ļaunuma priekšā. Kā jau iepriekš esam teikuši, tās ir mēģinājums palīdzēt mums pārdzīvot neizbēgamās ciešanas, ar kurām mēs visi saskaramies šeit, pasaulē, kurā grēks ir tikpat viegls kā elpošana. Mēs centīsimies parādīt, ka sāpes, ciešanas un zaudējumi nenozīmē, ka Dievs mūs ir atstājis; tās nozīmē tikai to, ka pat kā ticīgie mēs tagad dalāmies kopējā kritušās cilvēces liktenī. Atšķirība ir tāda, ka caur Jēzu un Viņa piedāvāto cerību mēs varam atrast jēgu un mērķi tam, kas šķiet bezjēdzīgs un bezmērķīgs, un ka kaut kādā veidā, pat ja nevaram

iedomāties, kā, mēs varam uzticēties apsolījumam, ka “tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu” (Rom. 8:28) — Dievs, kurš, kaut arī visu ir radījis, arī visu ir cietis (un tāpēc mēs Viņu mīlam).

Gevins Antonijs, šī ceturkšņa galvenais autors, uzauga Šrilankā kā misionāru bērns. Viņš strādāja par mācītāju Anglijā un bija konferences prezidents Islandē, kad viņš sarakstīja šo mācību materiālu.

Gana pārbaudījums

Galvenā rakstvieta: *Psalms 23:3*

Studiju fokuss: *Ps. 23; Rom. 12:18–21.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Šajā ceturksnī mēs uzsākam garu, bet ļoti svarīgu ceļojumu. Ceļojumu par ciešanu, ļaunuma un nāves nozīmi. Jā, ciešanas var pētīt kā atsevišķu cilvēka eksistences fenomenu, tās var pētīt no zinātniskā vai psiholoģiskā viedokļa tādos terminos kā uztvere, slimība un sekas. Tomēr Bībeles skatījums uz ciešanām ir daudz dziļāks. Bībele izskaidro ciešanu izcelsmi — izcelsmi, kas atbrīvo Dievu no jebkādas atbildības par grēka radīšanu. Bībele arī parāda, kā Dievs izmanto ciešanas kā pārveides pamatu mūsu pašu bagātināšanai, uzvarai un mūžīgajai dzīvei. Ja mēs iztēlojamies dzīvi kā ceļojumu, 23. psalms ir viena no labākajām vietām, kur sākt, jo tajā ir runa par ceļu. Šis ceļš ved mūs cauri mūsu dzīves kāpumiem un kritumiem. Vēl svarīgāk ir tas, ka Kāds mūs vada pa šo ceļu. Šis Kāds ir kas vairāk nekā gids, Viņš ir gādīgs un mīlošs Gans. Svarīgākie jautājumi mūsu ceļojumam, mūsu kāpumiem un kritumiem ir šādi — vai mēs pazīstam Ganu? Vai mēs uzticamies Viņam, lai kas notiktu vai lai kur Viņš nolemtu mūs aizvest?

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas mācību stunda aplūko trīs galvenās tēmas:

1. Ir ļoti svarīgi saprast, ka mūsu dzīve ir ceļojums, kurā ir dažādi pagriezieni.
2. Tāpat ir svarīgi atcerēties, ka šis ceļš nemet likumus haotiski, nejauši. Dievs ir mūsu Ceļvedis un Gans, un Viņš var ļaut mums šķērsot vai arī aktīvi vest mūs cauri ciešanu un nāves ielejām. Taču Dievs nesagaida, ka mēs šo ceļu veiksīm ar aizsietām acīm. Drīzāk Viņš mums dod drošu apsolījumu, ka Viņš vedīs mūs uz glābšanu.
3. Nav iespējams izdzīvot dzīves pārbaudījumos, ja neuzticēsimies sava Gana gādībai, ka Viņš mūs izvedīs tiem cauri.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Divi ceļi

Viens no Bībelē aprakstītajiem dzīves piemēriem ir ceļš cauri gleznainai ainavai. Šis ceļš iet pa trajektoriju no dzimšanas līdz nāvei. Pastāv nevis viens, bet divi ceļi. Pirmais ir labais ceļš, taisnīguma jeb taisnības ceļš (*Sal.pam. 8:20*), kas ved uz labklājību un dzīvību (*Ps. 1:2, 3*), jo pats Dievs šo ceļu padara gludu (*Sal.pam. 2:8; Jes. 26:7*). Tos, kas iet pa labo jeb taisnības ceļu, vada dievišķais Vārds, kas kalpo kā lukturis viņu kājām, kad dzīve ir tumša (*Ps. 119:105*). Galu galā viņu ceļš kļūst arvien gaišāks kā dienas vidus (*Sal.pam. 4:18*). Tie, kas iet pa šo ceļu, arī atzīst Dievu visos dzīves aspektos (*Sal.pam. 3:5, 6*). Lai gan šis ceļš ved uz dzīvību, tas ir šaurs, un tikai retais iet pa to (*Mt. 7:14*). Otrais ceļš ir sliktais jeb grēcīgais ceļš. Tas ir plats ceļš, kas ved uz netaisnību, virspusēju eksistenci un nāvi (*Ps. 1:4, 5; Sal.pam. 14:12; Mt. 7:13*).

Mūsu dzīves ceļi ir redzami Dievam, Viņš tos pārbauda (*Sal.pam. 5:21*) un brīdina mūs: “Neej pa bezdievju tekām un nezej uz ļaunu cilvēku ceļa!” (*Sal.pam. 4:14, skat. arī Ps. 1:1*). Ja kāds atrodas uz nepareizā, grēcīgā ceļa, Dievs aicina viņu pāriet uz labo ceļu: “Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo. Atgriezieties, jel atgriezieties no saviem ļauniem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt, Israēla nams?” (*Ecēh. 33:11*).

No šīs īsās Bībeles studijas izriet divi secinājumi.

1. Jā, abu ceļu beigas ir noteiktas: taisnības ceļš ved uz dzīvību, bet netaisnības ceļš ved uz nāvi. Bet atrašanās uz viena vai otra ceļa ir mūsu izvēles jautājums.

2. Ja mēs izvēlamies būt uz taisnības ceļa, Dievs apsola, ka taisnības ceļš mūs aizvedīs uz dzīvību. Jā, taisnības ceļš var būt šaurs, tas var vest mūs cauri tumšiem kalniem vai ielejām, kur var būt nepieciešama papildu gaisma, ēdiens, neatlaidība, pacietība vai spēks. Taču taisnības ceļš beigsies ar gaismu, laimi un dzīvību. Ar pravieša Jesajas starpniecību Dievs apsola tiem, kas uzticas Viņam, ka Viņa ceļš kļūs par lielceļu, pa kuru būs viegli pārvietoties: “Tur būs līdzens ceļš — ceļš, ko sauks par svēto ceļu. Nešķīstie tur nespers savu kāju, tas ir Viņa tautas ceļš, drošs ceļš, pat neprašas nevar tanī apmaldīties.” (*Jes. 35:8*).

Reliģija kā ceļš

Tāpat kā citos Austrumu pasaules uzskatos, arī Bībelē jēdziens “reliģija” ir ainots kā ceļš vai ceļojums. “Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu (...) trīs simti gadus” (*1. Moz. 5:22*). Pravietis Miha attēlo laiku, kad daudzi cilvēki no visas pasaules sacīs: “Nāciet, lai steigāties augšup Tā Kunga kalnā (...), lai Viņš mums māca Savus ceļus, ka lai mēs staigājam Viņa tekas! Jo ikviena tauta staigā sava dieva vārdā, bet mēs lai staigājam Tā Kunga, mūsu Dieva, Vārdā mūžīgi mūžam!” (*Mih. 4:2, 5*). Dievs aicina Savu tautu staigāt uzticīgi Viņa priekšā (*1. Ķēn. 3:14, 1. Ķēn. 9:4, Sal.pam. 10:9, Cah. 3:7*), un, kad viņi novirzās no ceļa, Dievs viņus aicina atpakaļ: “Uzlūkojiet dzīves gaitas ceļus un izpētiet, kurš ir senlaikos bijis tas labais svētības un laimes ceļš, tad staigājiet pa to, un jūs atradīsiet mieru savai dvēselei!” (*Jer. 6:16*).

Sākotnēji kristietību sauca par “Ceļu” (*Ap.d. 9:2; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22*) vai par “pestīšanas ceļu.” (*Ap.d. 16:17*). Apollis “bija mācījis Tā Kunga ceļā” un, atrodoties uz tā, saņēma vēl vairāk pamācību (*Ap.d. 18:25, 26*). Arī apustulis Pāvils saista reliģiju ar “staigāšanu” un uzstāj, ka kristieši vairs nevar “dzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā” (*Ef. 4:17*). Apustulis Jānis mudina mūs “dzīvot” (angl. “staigāt”) Dieva baušļos un Viņa mīlestībā (*2. Jņ. 1:6*).

Jēzus paziņoja par Sevi: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (*Jņ. 14:6*). “Ceļa”, “patiesības” un “dzīvības” kombinācija veido trīs galvenos kristīgās reliģijas pīlārus. Mēs tagad varam jautāt — vai kristīgā reliģija ir svarīga? Vai tā joprojām ir aktuāla mūsdienās? Tā ir taisnība, ka kristietības vēsture ir pilna ar atkrišanu, ļaunprātīgu izmantošanu, maldināšanu un korupciju; daudzkārt kristietība ir novirzījusies no Kristus ceļa. Taču tas nenozīmē, ka nav taisnības ceļa, pa kuru vajadzētu iet. Jēzus joprojām ir ceļš, un Viņš mums apsola, ka Viņa ceļš ir patiesība un ka tas mūs aizvedīs uz dzīvību — mūžīgo dzīvību. Jēzus ir ne tikai ceļš, Viņš ir arī, kā Viņš pats saka par Sevi, “labais gans” (*Jņ. 10:11*). Ko tas nozīmē? Jēzus paskaidro: “Es pazīstu Savas avis, un Manas avis Mani pazīst,” (*Jņ. 10:14*), tostarp arī no citām kūtim (*skat. Jņ. 10:16*). Tur ir vēl kas vairāk. Jēzus kā “Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm” (*Jņ. 10:11, skat. arī Jņ. 10:15*) un dos tām “mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.” (*Jņ. 10:28*). Tātad sekošana Kristum pa Viņa ceļu, Viņa taisnības ceļu, ir vienīgais un drošais ceļš uz dzīvību (*Ap.d. 4:12*). Pat ja tas ir šaurs, pat ja tajā ir pārbaudījumi, tas ir vienīgais un vislabākais ceļš uz dzīvi. Mūsu Gans mūs aizvedīs tur.

Rietumu jēdziens un vārds “reliģija” cēlies no latīņu valodas *re* (atkal) + *ligare* (savienot, sasiet) — atkal sasiet, atkal savienot. Lai gan šis termins ir izveidojies Rietumu kristīgajā vidē, tam ir jēga arī no Bībeles perspektīvas, un to var saistīt ar Bībeles skatījumu uz reliģiju kā “ceļu” un “ceļojumu”. Kad cilvēce nostājās uz pazušanas ceļa, mēs zaudējām saikni ar Dievu. Reliģija ir process, kurā cilvēks un Dievs tiek atkal savienoti. Bet kā mēs varam atjaunot saikni ar Dievu? Ja reliģija ir “ceļš” vai “ceļojums”, tad tā nav pārlaicīga, ārpus vēstures parādība kā pagānu mitoloģiskajās vai

filozofiskajās reliģijās. Bībeles skatījumā reliģija (jeb cilvēces atkalapvienošana ar dievišķību) drīzāk ir process laikā un telpā. Tas ir personisks un vēsturisks ceļojums gan Dievam, gan mums. Dievs nāk pie mums un satiek mūs tur, kur mēs atrodamies — vēsturē. Vēl viena atšķirība starp pagānu un Bībeles reliģijām ir tā, ka pagāniskajās reliģijās cilvēkiem pašiem ir jāizveido ceļš uz dievu pasauli, lai izpelnītos viņu labvēlību, atjaunotu saikni ar viņiem vai nozagtu viņu noslēpumus vai mūžīgās dzīves noslēpumu. Bībeles reliģijā, gluži pretēji, pats Dievs ir tas, kurš izveido mums ceļu. Viņš nāk pie mums, cenšoties mūs glābt, lai vestu mūs atpakaļ uz dzīves ceļa, lai vestu mūs atpakaļ pie Sevis. Patiesībā Viņš pats kļūst par Ceļu, Ceļvedi un Ganu. Viņš iet ar mums cauri ielejai, vadīdams mūs pa šo ceļu, lai atjaunotu saikni ar Dievu. Šī ir Dieva reliģija, žēlastības reliģija!

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Pārbaudiet savas dzīves ceļu. Uz kāda ceļa jūs esat? Ko jūs varat darīt, lai pārliecinātos, ka esat uz taisnības ceļa, kas jūs vedīs uz mūžīgo dzīvi?
2. Vai esat sastapuši citus cilvēkus, kas ir uz tāda paša ceļa kā jūs? Vai esat sastapušies ar cilvēkiem, kas atrodas uz ceļa, kurš ved pretējā virzienā? Ko jūs varat darīt, lai palīdzētu citiem izvēlēties Jēzus ceļu un ceļu, kas ved pie Jēzus?
3. Mēs varam uzticēties savam Ganam, ka tas izvedīs mūs cauri dzīves pārbaudījumiem, jo, pirms ļaut mums iziet cauri pārbaudījumiem, pats Gans izgāja cauri šiem pārbaudījumiem. Taču starp Viņa un mūsu pārbaudījumiem ir būtiska atšķirība. Daudzus no mūsu pārbaudījumiem esam radījuši mēs paši vai citi cilvēki, vai arī grēka sekas vispār. Bet Gana pārbaudījumus izraisījām mēs un Viņš tos pieņēma uzpurējoši, aizvietojoši un izpirkuma veidā. Kā šī izpratne palīdz jums pārdzīvot ciešanas?
4. Pārrunājiet divus pārbaudījumus, caur kuriem nesen esat izgājuši. Saskatiet šajos pārbaudījumos Dieva vadību un rūpes par jums.

“Pārbaudījumi, kas nāk”

Galvenā rakstvieta: 1. Pētera 4:12, 13

Studiju fokuss: Jer. 9:7–16; Rom. 1:21–32; 2. Kor. 12:7–12; 1. Pēt. 4:12–19; 1. Pēt. 5:8–11.

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Pēterim viņa dzīves laikā viens pēc otra gāzās pāri visdažādākā veida pārbaudījumi. Viņš cīnījās ar burtiski putojošiem ezera viļņiem aukstajās naktīs, ko pavadīja, zvejojot ģimenes iztikai. Viņš cīnījās ar rūgtu sirdsapziņas pārmetumu viļņiem, kad viņš nodeva savu Kungu. Viņš cīnījās ar nedrošības viļņiem cietumā pēc evaņģēlija sludināšanas. Viņš cīnījās ar vilšanās viļņiem, strādājot pie topošās kristīgās draudzes dibināšanas. Viņš kļuva, tā teikt, par ciešanu skolas audzēkni, izsekojot saviem pārbaudījumiem no cēloņa līdz sekām, tādējādi ļaujot sev augt, pamatojoties uz savu pieredzi. Bet īpaši viņš iemācījās izprast ciešanu nozīmi gan Dieva pestīšanas darbā, gan savā personīgajā cerībā darīt un kļūt par to, ko Dievs vēlas no viņa. Tā kā Pēteris kļuva par ciešanu un pārbaudījumu ekspertu, viņš ir vispiemērotākais, lai mācītu mūs šonedēļ. Šīs nedēļas stundā tiek izcelti vairāki pārbaudījumu veidi: sātana radītie pārbaudījumi, mūsu grēka radītie pārbaudījumi, Dieva izmantotie pārbaudījumi, lai attīrītu mūs un veidotu mūsu raksturu, un brieduma pārbaudījumi. Katram no šiem pārbaudījumiem ir savs avots (sātans, mēs vai Dievs) un kritēriji to pārvaldīšanai un mūsu reakcijai.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas stundā ir izceltas divas galvenās tēmas:

1. Ciešanas ir mūsu kritušās pasaules realitāte, un mums kā kristiešiem ir jāmacās tikt galā ar ciešanām un mācīties no tām.
2. Otrkārt, mums kā mūsu pašu garīguma pārvaldītājiem ir jāmacās atšķirt dažādus pārbaudījumu un ciešanu veidus. Tas mums palīdzēs saprast, kā tikt galā ar krīzēm savā dzīvē un gūt no tām vislabākās mācības.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Ciešanas kopā ar Kristu

1. Pēt. 4:12, 13 mūs intrigē ar divām galvenajām tēmām. Pirmkārt, ko Pēteris domā, sakot, ka mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, kad mūs piemeklē pārbaudījumi? Ļaunums un grēks ir iebrucēji Dieva radītajā kārtībā. Tie nav dabiski ne bioloģiskajai, ne morālajai dzīvei, kādu to sākotnēji radījis Dievs. Mēs nedrīkstam pieļaut, ka pierodam pie tiem un pieņemam tos kā daļu no Dieva sākotnējās pasaules. Ļaunums un grēks nepastāvēs. Tuvojas laiks, kad Dievs tiem pieliks punktu.

Pēteris šeit saka, ka grēks, ļaunums, ciešanas un nāve ir sastopami visur pasaulē pēc grēkā krišanas. Lai izdzīvotu šajā pasaulē, mums ir jāpieņem, ka šī jaunā realitāte, lai arī īslaicīga, tomēr ir klātesoša. Lai gan mums nevajadzētu dzīvot nemitīgās ciešanās, baidoties, ka ļaunums mūs piemeklēs jebkurā brīdī, mums jābūt gataviem tam, kas var notikt kā ļaunuma sekas.

Šajā kontekstā būt gatavam nozīmē: (1) apzināties lielās cīņas panorāmu; (2) būt pastāvīgi savienoti ar Dievu lūgšanās un caur Viņa atklāsmi par Sevi; un (3) būt sakaros ar garīgiem draugiem, kas būs gatavi gudri, līdzjūtīgi un bibliiski mierināt mūs un atbalstīt ciešanu laikā.

Otrkārt, ko Pēteris domā, iesakot mums priecāties, līdzdalot Kristus ciešanas? Pēteris savā pirmajā vēstulē vairākkārt uzsver Kristus ciešanas. Pētera vēstules 1. nodaļā viss Kristus pirmās atnākšanas notikums, kā to paredzēja Svētais Gars, ir aprakstīts kā

“Kristus ciešanas” (1. Pēt. 1:11). Vēstules 2. nodaļā Pēteris paskaidro, ka Jēzus cieta netaisnīgi, jo Viņš ir Jesajas 53. nodaļā minētais Cietējs (1. Pēt. 2:21–25). 3. nodaļā Pēteris uzsver, ka Jēzus ir “vienreiz grēku dēļ miris, taisnais par netaisniem, lai jūs pievestu Dievam.” (1. Pēt. 3:18). 4. nodaļā Pēteris piebilst, ka “Kristus ir cietis miesā” (1. Pēt. 4:1), un 5. nodaļā viņš apstiprina, ka pats ir bijis liecinieks “Kristus ciešanām” (1. Pēt. 5:1).

Pēteris arī visas mūsu ciešanas saista ar Kristus ciešanām.

1. nodaļā Pēteris saka kristiešiem, ka viņiem ir jāprieccājas par Kristus glābšanu, pat ja ir “drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos” (1. Pēt. 1:6). Tomēr šīs ciešanas vainagosies “slavas dziesmās un pagodāšanā, kad Jēzus Kristus tiks atklāts” (1. Pēt. 1:7, NIV).

2. nodaļā Pēteris paskaidro, ka ciešanas netaisnības dēļ ir slavējamas (1. Pēt. 2:19, 20), jo arī Jēzus cieta netaisnīgi (1. Pēt. 2:21–25).

3. nodaļā viņš turpina to pašu tēmu par netaisnīgām ciešanām: “Ja arī jūs ciestu taisnības dēļ, svētīgi jūs esat,” jo “ir labāki ciest, darot labu, ja Dieva griba to prasītu, nekā darot ļaunu.” (1. Pēt. 3:14, 17). Tā tas ir, jo, cilvēciski runājot, nebija nekā taisnīga Jēzum, taisnam, miršot par netaisno, bet tieši šī rīcība radīja labumu un pestīšanu grēciniekiem, Dievam un Visumam. Tas pats attiecas arī uz mūsu kā kristiešu ciešanām. Nav nekā taisnīga, ja mēs ciešam vajāšanas par to, ka esam kristieši, bet šādas ciešanas var izmantot labam, jo tās novedīs pie mūsu rakstura pārveidošanas un daudzu citu cilvēku glābšanas, vienlaikus nesot godu Dievam (1. Pēt. 1:6, 7).

4. nodaļā Pēteris paskaidro, kādu labumu ciešanas dod mums un mūsu labā — ciešanas palīdz mums disciplinēt gan mūsu miesu, gan mūsu vēlmes (1. Pēt. 4:1, 2). Taču šāda morāla disciplinēšana nav tikai dabisks rezultāts ciešanām, ko izraisa mūsu dažādie nepareizie nodarījumi (1. Pēt. 4:15). Mūsu ciešanas ir iedarbīgas, jo mums “ir daļa pie Kristus ciešanām” (1. Pēt. 4:13), mēs ciešam “kristieši būdami”, nesot Dieva vārdu (1. Pēt. 4:16), un saskaņā ar Dieva gribu (1. Pēt. 4:19).

5. nodaļā Pēteris mums atgādina, ka mēs neesam vieni, jo “tās pašas ciešanas ir uzliktas jūsu brāļiem pasaulē.” (1. Pēt. 5:9). Mums ir pārlicība, ka Dieva žēlastības un glābšanas perspektīvā šīs ciešanas ir tikai “uz īsu brīdi” (1. Pēt. 5:10, NIV).

Apgaismības velns (1. Pēt. 5:8–11)

Velna tēls kristiešiem bija reāls visā vēsturē. Protestantu reformatori viņa eksistenci uzskatīja par reālu. Tomēr Apgaismības laikā un pēc tās filozofi un teologi izveidoja pasaules uzskatu, kas noraidīja tādu personu vai parādību pastāvēšanu, kuras darbojās ārpus zināmās pasaules. Šis pasaules uzskats noteica to, ka liberālā kristietība mūsdienās noliedz velna kā reālas personas eksistenci. Tā vietā šī grupa apgalvo, ka velns ir tikai mītisks ļaunuma principa atveidojums. Līdz ar to ļaunums tagad tiek uzskatīts par nezināšanas rezultātu vai arī par gara, vardarbīga evolūcijas procesa, no kura izaugusi cilvēce, produktu. Tādējādi ļaunums ir materiālā, ģenētiskā un sociālā determinisma rezultāts. Pat ja daži kristieši atzītu velna eksistenci, viņiem būtu grūti noticēt, ka viņš patiešām ir tik ļauns un varens, kā tas ir attēlots Bībelē.

Tomēr kā kristieši, kas tic Bībelei, mēs uzskatām, ka velna eksistence ir reāla. Jēzum sātans bija reāla būtne, nevis tikai kaut kādu viņa iekšēju tumša prāta aspektu simbols (*sk., piemēram, Mt. 4:1–11*). Arī Pāvils uzskatīja, ka kristietis ir iesaistīts cīņā, kas notiek pret “ļāunuma garīgiem spēkiem debesu telpā.” (*Ef. 6:12, NIV*). Un šeit, mūsu mācību stundā, Pēteris atgādina, ka mums ir jābūt modrīgiem pret velna uzbrukumiem (1. Pēt. 5:8). Tomēr, lai gan velns ir reāls, kristietis nav vērsts uz velnu. Jā, mums ir jāapzinās viņa eksistence un jāuzmanās, lai neuzķertos uz viņa viltībām, bet mūsu dzīves centrs, būtība un prieks ir Kristus un Viņa sagādātā glābšana.

Elēna G. Vaita: ciešanu nozīme pēc grēkā krišanas

“Un arī šī grūtību un smaga darba pilnā dzīve, kas turpmāk būs cilvēka liktenis, — tika piešķirta mīlestībā. Šādu skolu prasīja grēks, lai cilvēks atkal iemācītos valdīt pār sevi, ierobežojot savas iekāres un kaislības. Tā bija daļa no Dieva lielā plāna, kas dziedinātu cilvēku no grēka pazemojošā un iznīcinošā iespaida.” (Elēna G. Vaita, *Sentēvi un pravieši*, 60. lpp.).

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Kā jūs varat dzīvot dzīvi, kas vērsta uz Kristu, vienlaikus apzinoties, ka sātans ir reāls un aktīvi darbojas pasaulē?
2. Lai gan mēs vairs nebrīnāmies par to, ka pasaulē ir ciešanas, mūs vienmēr pārsteidz, kad pārbaudījumi skar mūs personīgi. Būt gataviem sastapties ar ciešanām personīgajā dzīvē un kristīgi uz tām reaģēt ir būtiski. Kristieši ir informēti par dažādiem pārbaudījumu veidiem un izturas pret tiem nopietni. Viņi vēlas gūt no tiem pareizo mācību. Daudzkārt kristietis vēlas būt pārlicināts, ka viņš vai viņa nav atbildīgs vai atbildīga par kādu personīgo dzīves krīzi. Slimības gadījumā kristietis justos daudz labāk, zinot, ka viņš nav atbildīgs par savas slimības cēloni, vai ne? Šāda pārlicība kristietim, kurš piedzīvo pārbaudījumu, ir ļoti svarīga. Tajā pašā laikā mums ir jāatzīst, ka, ja slimība nāk sava dzīvesveida dēļ, šo pieredzi var pamatoti uzskatīt par grēka nestu pārbaudījumu, un pret to ir jāizturas kā pret tādu (*1. Pēt. 4*). Kāda veida pārbaudījumus jūs pēdējā laikā esat pārdzīvojuši? Ko esat iemācījušies? Kā esat pārvarējuši?
3. Pievērsiet uzmanību, piemēram, brieduma pārbaudījumiem. Kā mēs varam identificēt šāda veida pārbaudījumus savā dzīvē? Kā ciešanas veicina mūsu briedumu?

Putnu būris

Galvenā rakstvieta: 1. Pētera 1:6

Studiju fokuss: 2. Moz. 14; 2. Moz. 15:22–27; 2. Moz. 17:1–7; Sal.pam. 3; Lk. 4:1–13; 1. Pēt. 1:6–9.

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Pagājušajā nedēļā mēs pētījām dažādus pārbaudījumu veidus. Šīs nedēļas nodarbībā vairāk pievērsīsimies brieduma pārbaudījumiem. Lai gan ir taisnība, ka daudzas no mūsu nepatīkšanām esam radījuši mēs paši, tomēr Dievs ir visa Visuma, tautu vēstures, kā arī mūsu individuālo dzīvju Valdnieks. Dievs vēlas, lai mēs augtu ne tikai kā indivīdi, bet arī kā ģimenes, kā kopienas un kā nācijas. Mūsu grēkā krišanas kontekstā izaugsme iegūst papildu dimensijas.

Jā, Dievs mūs glābj savā žēlastībā. Jā, Viņš mūs attaisno ar Jēzus Kristus aizstājošo upuri un ar to, ka mēs ticībā pieņemam šo upuri. Taču Dieva žēlastība nav lēts risinājums, kas apstājas deklaratīvā līmenī. Viņa žēlastība ir izglītojoša un pārveidojoša. Dzīve un pestīšana nav teorētiska pieredze. Mēs augam tikai tad, kad reāli piedzīvojam Viņa beznosacījumu mīlestību pret mums, kad bez ierunām apņemamies atbildēt Viņam ar pretmīlestību, dzīvot ar Viņu un ļaut Viņam dzīvot mūsos. Un, tā kā gan mēs, gan Dievs esam iesaistīti kosmiskā konfliktā, atbildot uz Viņa glābšanu no grēka un sātana valstības, mēs apņemamies nostāties Dieva pusē un veicināt Viņa valstību. Šādā veidā Dievs kļūst par karapulku Kungu, par Kungu, kas mūs vada šajā pieredzē, par Kungu, kas mūs vada, lai mēs augtu, lai mēs tiktu pārveidoti.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas stundā tiek uzsvērtas divas tēmas:

1. Dievs vada mūs cauri šīs kritušās pasaules cīņai. Lai gan tas sniedz mums mierinājumu, tas arī dod spēku un palāvību uz Dievu.
2. Tikai tad, kad Dievs mūs vada cauri mūsu dzīves cīņām, mēs augam un tiekam pārveidoti.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

“Neved mūs kārdinājumos, bet atpestī mūs no ļaunā”

2019. gada maijā un jūnijā pāvests Francisks izraisīja strīdus, oficiāli apstiprinot izmaiņas Kunga lūgšanā. “Neieved mūs kārdināšanā” vietā jaunajā Romas katoļu lūgšanas versijā būtu lasāms “neļauj mums krist kārdināšanā”. Pāvesta galvenais arguments bija tas, ka tulkojums “neieved mūs kārdināšanā” ir nepareizs no teoloģiskā un pastorālā viedokļa, jo šajā frāzē Dievs tiek identificēts kā kārdinātājs, nevis Sātans. Pāvests apgalvoja, ka tēvs nekad necentīsies kārdināt savu dēlu, bet gan palīdzēs dēlam piecelties, kad viņš krīt. Var just līdzīgu šim mēģinājumam izslēgt Dievu no kārdinātāja statusa.

Taču Kunga lūgšanas teksta maiņa nav attaisnojama. Daudzas citas Bībeles frāzes, līdzīgi šai, rada grūtības. Bībeles hermeneitikas principi un teoloģijas vēsture māca, ka mums jāmēģina saprast tekstu un tā vēstījumu, nevis jācenšas mainīt Bībeles tekstu vai tā tulkojumu, lai palīdzētu atrisināt tā noslēpumus tā, kā kādai kultūrai vai indivīdam šķiet piemērotāk.

Īsa Mateja evaņģēlija 6:13 panta galveno jēdzienu izpēte gan tiešā, gan plašākā Bībeles kontekstā palīdzēs mums labāk saprast šo frāzi. Jaunās derības grieķu valodā gan Mateja evaņģēlija 6:13, gan Lūkas evaņģēlija 11:4 frāzei “neieved mūs kārdināšanā” ir

izmantots tieši tāds pats formulējums. Tādējādi, šī frāze ir pareizi tulkota lielākajā daļā tulkojumu. Tā vietā, lai mēģinātu pārkārtot vai pārinterpretēt šo pantu, mums ir jāsaprot tā nozīme. Galvenais darbības vārds "vest" grieķu valodā ir darbības vārda *eispheró* aktīvā aorista laika vēlējuma izteiksmes forma, kas nozīmē "ienest iekšā", "ievest", "ieviest" (sk., piem., Henry George Lindell un Robert Scott, *A Greek-English Lexicon* [Oxford: Clarendon, 1996], 497. lpp.). Tātad šeit nav nekādas kļūdas, nekādas jaunas interpretācijas iespējas: Jēzus gribēja teikt "Neieved mūs", nevis "Neļauj mums krist". Mateja ev. 26:41 (sk. arī Mk. 14:38; Lk. 22:40, 46) Jēzus apraksta kārdinājumu kā kaut ko tādu, kurā var "ieiet" (NKJV) vai "iekrist" (NIV, arī latviešu tulk.).

Tie, kas iestājas par šīs frāzes formulējuma maiņu Kunga lūgšanā, koncentrējas uz vārdu *kārdinājums*, secinot, ka Dievs nevar mūs kārdināt, jo Viņš nevar būt kārdinājuma avots. Taču grieķu valodā vārdam "kārdinājums" (*peirasmos*) ir divas atšķirīgas nozīmes. Pirmais ir "kārdinājums", un tas ir saistīts ar vilināšanu vai vilināšanu grēkot (sk., piemēram, Mt. 26:41, 1. Tim. 6:9). Šajā nozīmē ir taisnība, ka Dievs mūs neved un nevar vest kārdināšanā, jo Viņš nav kārdinātājs, kā to skaidri nosaka Jēkaba 1:13, 14. Otra kārdinājuma nozīme ir "eksperiments", "izmēģinājums", "pārbaude" vai "tests". Gal. 4:14 Pāvila slimība galatiešiem bija pārbaudījums, un 1. Pēt. 4:12 Pēteris pamāca kristiešus, lai tie nebrīnās par pārdzīvojumiem vai smagiem pārbaudījumiem, kas viņus piemeklējuši.

Iespējams, ka Jēkabs vislabāk paskaidro kārdināšanas procesu, jo īpaši tāpēc, ka viņš vienā un tajā pašā fragmentā lieto abas kārdināšanas nozīmes kopā. Viņš apliecina, ka kristieši ar prieku un izturību tiek galā ar pārbaudījumiem (Jēk. 1:2, 12) un nedrīkst sacīt, ka Dievs viņus kārdina, jo Dievs nevienam nekārdina (Jēk. 1:13). Drīzāk katrs cilvēks pats savu kārību vilināts un valdzināts atkāpjas no Dieva (Jēk. 1:14). Tādējādi Jaunajā derībā kārdinājums nozīmē gan vilinājumu grēkot, gan pārbaudījumu.

Šis īsais pētījums palīdz mums labāk izprast frāzi "neieved mūs kārdināšanā". Lai gan Dievs nav kārdinātājs, Viņš mūs vada cīņās, kas mūs piemeklē. Viņa vadība šajos pārbaudījumos palīdz mums izmantot mūsu brīvību, augt mīlestībā un uzticībā Viņam, kā arī pieaugt mūsu izpratnē par Viņu un sevi lielās cīņas vēstures kontekstā. Tikai tad, kad mēs patiesi piedzīvojam pārbaudījumus, mēs varam arī patiesi piedzīvot brīvību un izaugsmi. Dievs mūs ir radījis, lai dzīvotu un attīstītos pilnīgi laimīgā pasaulē. Bet Viņš arī radīja laba un ļauna atziņas koku, lai mums būtu iespēja izvēlēties. Dievs neradīja labā un ļaunā atziņas koku, lai vilinātu cilvēci grēkot. Drīzāk Dievs deva Ādamam un Ievai iespēju izpaust savu brīvību un augt mīlestībā un uzticībā Dievam, paklausot Dieva pavēlēm. Dievs aizveda izraēliešus līdz strupceļam pie Sarkanās jūras ne tādēļ, lai vilinātu viņus grēkot, bet lai palīdzētu viņiem pieaugt uzticībā un mīlestībā pret Viņu gan individuālajā, gan kolektīvajā garīgajā disciplīnā.

Bet, ja dzīves grūtības lielās cīņas kontekstā tikai palīdz mums augt, kāpēc Jēzus māca mums lūgt Dievu, lai Viņš neved mūs cauri šiem pārbaudījumiem? Šī Kunga lūgšanas daļa māca mums vismaz divus svarīgus kristīgās dzīves aspektus. Pirmkārt, lai kāds būtu ciešanu ieguvums, tā nav patīkama pieredze, jo Dievs nav radījis mūs ciešanām. Pats Jēzus, kas nāca, lai uzņemtos mūsu ciešanas un nāvi, lūdza Savas vislielākās ciešanas stundā: "Aba, Tēvs! Tu spēj visu. Ņem šo biķeri no Manis! Tomēr ne ko Es gribu, bet ko Tu gribi." (Mk. 14:36, skat. arī Mt. 26:39; Lk. 22:42). Iekļaujot "neieved mūs kārdināšanā" Kunga lūgšanā, Jēzus mācīja mums justies brīvi un teikt savam Tēvam, cik ļoti mēs vēlamies izvairīties no dzīves pārbaudījumiem, pat ja tie dažkārt var būt noderīgi. Tomēr Viņš ar savu piemēru mums mācīja, ka mums vienmēr ar mīlestību jāpakļaujas Dieva gribai un vadībai, jo Viņš zina, kas ir labākais mums un pestīšanas plānam.

Otrkārt, "neieved mūs kārdināšanā" ir uzreiz un mērķtiecīgi savienots ar "bet atpestī mūs no ļaunā". Ņemot vērā, ka šajā grēka aptraipītajā pasaulē ciešanas ir neizbēgamas,

mēs vēlamies, lai Dievs mūs vada cauri visiem pārbaudījumiem, bet mēs nevēlamies, lai mūs pārvarētu sātana vilinājums. Šeit Kunga lūgšana pasludina pašu žēlastības evaņģēlija būtību, jo tā māca, ka mēs kā kristieši neesam glābti kā pārcilvēki, kas izcīna dzīves un paša velna cīņas. Drīzāk Dievs ir tas, kas mūs atbrīvo no ļaunā. Bet kā mēs tiekam atbrīvoti no sātana? Mateja evaņģēlija 4:1 ir teikts, ka "Gars Jēzu aizveda tuksnesī, ka Tas taptu velna kārdināts." (Mt. 4:1). Protams, mēs saprotam, ka Svētais Gars nevadīja Jēzu tuksnesī, lai Viņš grēkotu, bet gan lai atklātu Jēzu kā Mesiju, kā pasaules Glābēju, kā To, kas uzvarēja tur, kur Ādams cieta sakāvi, un kā To, kas uzvarēja ļaunumu un sātanu (skat. Mt. 4:1-11; Mt. 12:28; Mk. 1:13; Jņ. 12:31; Jņ. 14:30; Ebr. 2:14-18; 1. Jņ. 3:8). Saskaroties ar pārbaudījumiem un velna vilinājumiem, kristietis tiek glābts, pateicoties Kristus uzvarai pār grēku un sātanu. Tāpēc, lai gan ciešanas un pārbaudījumi nav patīkami un vēlami, mums ir jāiet tiem cauri mūsu pašu labā. Mēs lūdzam, lai Dievs mūs vada, apklātus ar Kristus uzvaru pār sātanu.

Tādējādi priekšlikums mainīt Kunga lūgšanas formulējumu ir ne tikai nepamatots un nebiblisks, bet arī virspusējs, padarot nabadzīgu tās teoloģisko un pastorālo saturu. Šāda pārskatīšana ir bīstama arī cita iemesla dēļ: tā rada vēl vienu precedentu, kad Dieva Vārds tiek mainīts cilvēku un kultūras impulsu dēļ. Attiecīgā formulējuma maiņa Kunga lūgšanā nozīmēs arī daudzu citu Bībeles tekstu un jēdzienu maiņu. Ir obligāti jāatstāj teksts tāds, kāds tas ir, un jācenšas to izprast, nevis jāmaina tas tikai tāpēc, ka tas neatbilst kādai konkrētai teoloģijai vai praktiskām rūpēm.

Hendela jaunā dziesma

18. gadsimta trešajā desmitgadē Džordžs Frederiks Hendelis (1685–1759) jau varēja uzskatīt sevi par pieredzējušu komponistu, kurš bija radījis dažādu žanru mūziku. Tā kā viņš galvenokārt rakstīja mūziku, kas nebija reliģiska, daudzi Anglikāņu baznīcas pārstāvji viņu uzskatīja par laicīgu komponistu, kas radīja spriedzi ar baznīcu. Tomēr Hendelis vienmēr alka pēc Dieva un pestīšanas. 1737. gada aprīlī viņš piedzīvoja insultu vai kādu psiholoģisku kaiti. Lai gan viņš atveseļojās, viņš drīz nonāca finansiālā, attiecību un garīgā krīzē. Nonācis konfliktā ar baznīcu, konfliktā ar daudziem galmā un citiem mūziķiem, Hendelis domāja, ka viņš sabruks. 1741. gada 8. aprīlī viņš sniedza, viņaprāt, savu pēdējo koncertu un 56 gadu vecumā aizgāja no sabiedriskās dzīves.

Taču Hendelis meklēja jaunu dziesmu! Drīz vien viņš to atrada. Viņa draugs Čārlzs Dženingss dalījās ar Hendeli ar libretu, kurā bija trīs daļas par Kristus dzīvi: (1) pravietojumi par Mesijas atnākšanu; (2) Mesijas pirmā atnākšana un Viņa ciešanas; un (3) Viņa otrās atnākšanas nākotnes godība, grēka beigas un mūžīgās ovācijas Mesijam. Hendelis no jauna atklāja Mesijas un Glābēja krāšņo tēlu Jēzū Kristū un nolēma Viņam veltīt oratoriju. Kā katalizators kalpoja uzaicinājums no Dublīnas, lai Hendelis sacer kaut ko labdarības koncertam, un tā radās *Mesija*, visu laiku izcilākā oratorija.

Hendelis tik ļoti aizrāvās ar jaunā darba rakstīšanu, ka 24 dienās uzrakstīja visas trīs daļas uz aptuveni 260 lappusēm. Šajās dienās Hendelis nemaz neizgāja no sava dzīvokļa, gandrīz nepieskārās ēdienam, kuru viņam gatavoja. Dažkārt komponēšanas laikā viņš šņukstēja vai raudāja par lielajiem Bībeles tekstiem, ko bija iekļāvis, vai par godību, ko viņš redzēja Mesijā Jēzū. Kad "jaunā dziesma" *Mesija* tika prezentēta labdarības koncertā Dublīnā, tā savāca 400 mārciņas, kas ļāva atbrīvot 142 cilvēkus no parādnieku cietuma. Taču tā atbrīvoja arī Hendeli no garīgiem un daudzpusīgiem smagiem pārbaudījumiem, kuros viņš atradās, un kopš tā laika ir svētījusi daudzus cilvēkus visā pasaulē. Hendelis nomira Lielās piektdienas rītā, 1759. gada 14. aprīlī, tikai astoņas dienas pēc tam, kad pēdējo reizi bija diriģējis savu šedevru "Mesija", un tika apglabāts Vestminsteras abatijā. Viņam par godu abatijā uzstādītajā pieminekļī viņš ir attēlots, turot Mesijas Trešās daļas manuskriptu vietā, kur rakstīts: "Es zinu, ka mans Pestītājs ir dzīvs."

Redzot Zeltkaļa seju

Galvenā rakstvieta: 1. Pētera 1:6

Studiju fokuss: 2. Moz. 14; 15:22–27, 17:1–7; Sal.pam. 3; Lk. 4:1–13; 1. Pēt. 1:6–9.

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Šīs nedēļas nodarbība ir veltīta šķīstīšanas pārdzīvojumam. Šķīstīšanai ir nepieciešams standarts. Mūsu gadījumā standarts ir Dieva tēls mūsos un Jēzus Kristus tēls, kas ir Dieva godības atspulgs un būtības attēls (*Ebr. 1:3*). Šķīstīšanai ir nepieciešams arī šķīstīšanas līdzeklis, kas Bībelē bieži vien ir uguns (*1. Pēt. 1:7; Atkl. 3:18*). Šķīstīšanas rezultāts ir mūsu raksturs, ko attēlo eļļa desmit jaunavu lukturos Jēzus līdzībā (*Mt. 25:1–13*). Daniēla grāmatā ir aprakstīts šķīstīto raksturs, kas ir “gudri” Dieva lietās (*Dan. 1:19, 20; Dan. 2:47, 48; Dan. 3:26–30*).

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas mācību stundā ir izceltas četras galvenās tēmas:

1. Pirmkārt, ciešanu būtiskā loma rakstura veidošanā un šķīstīšanas procesā.
2. Otrkārt, mēs redzēsim, ka rakstura veidošana ir Dieva tēla atjaunošana cilvēkā, kādu Dievs to radīja sākumā, kā arī mūsu rakstura veidošana pēc Kristus tēla.
3. Treškārt, šī rakstura veidošana ietver kosmiskā konflikta tēmu. Tieši šajā konfliktā starp labo un ļauno, Dievu un sātanu, mēs piedzīvojam brieduma pārbaudījumus.
4. Ceturtkārt, šķīstīšanu un briedumu indivīdi nekad nerasniedz izolēti; drīzāk šķīstīšanu un briedumu indivīdi sasniedz kopienās.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Elēna G. Vaita par ciešanu pārbaudījumiem

Tēma par pārbaudījumu un šķīstīšanas saistību ir ļoti svarīga. Elēnas G. Vaitas komentāri par šo tēmu ir atklāti un svarīgi. Vienā no savām galvenajām grāmatām viņa citē Jāņa Husa vēstuli draugam, kurā Huss Jēzus ciešanas saista ar mūsu ciešanām. Tajā pašā vēstulē Huss arī saista ciešanas ar šķīstīšanu: “Nebrīnīsimies, ka Viņš mums atstājis tādu priekšzīmi — visu pacietīgi izturēt mūsu izglābšanās labā. Viņš ir Dievs, mēs — Viņa radījumi; Viņš ir Kungs, mēs — Viņa kalpi; Viņš ir pasaules valdnieks, bet mēs tikai necienīgi mirstīgie — un tomēr Viņš cieta! Kāpēc tad lai mēs neciestu, sevišķi, ja ciešanas kalpo mūsu šķīstīšanai? Tāpēc, mīļotie, ja man Viņu jāpagodina ar savu nāvi, tad lūdziet, lai tā nāk ātri un Viņš mani dara spējīgu visās bēdās palikt nelokāmam.” (Elēna G. Vaita, *Lielā cīņa*, 105. lpp.).

Elēna G. Vaita arī citur raksta līdzīgā garā: “Nesūdzieties rūgti par pārbaudījumiem, kas jūs piemeklē, bet lai jūsu skatiens ir vērst uz Kristu, kurš Savu dievišķību ir ietērpis cilvēcībā, lai mēs saprastu, cik liela ir Viņa interese par mums, jo Viņš ir identificējis Sevi ar cietušo cilvēci. Viņš izbaudīja cilvēcisko bēdu biķeri, Viņš cieta visās mūsu ciešanās, Viņš ciešanās tapa pilnīgs, Viņš tika kārdināts it visā kā cilvēce tiek kārdināta, lai Viņš varētu palīdzēt tiem, kas ir kārdināšanās. Viņš saka: “Es darīšu cilvēku, kas dārgāks par zeltu, cilvēku, kas dārgāks par Ofīras zeltu.” Viņš darīs cilvēku dārgāku, paliekot ar viņu, dodot viņam Svēto Garu. Viņš saka: “Ja tad nu jūs, jauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?” (Elēna G. Vaita, *Laika zīmes*, 1896. gada 5. marts).

Baznīcas loceklim, kurš ir apetītes varā, viņa raksta: “Tagad viņam tāpat jāvērtē mūžīgais atalgojums, Debesu bagātība, nemirstīgais mantojums un nevīstošais godības vaiņags, lai ar prieku varētu upurēt vēlēšanos apmierināt samaitātās iegribas,

nedomājot, kādas būs sekas, neņemot vērā ciešanu lielumu, pabeidzot savas miesas un gara šķīstīšanas darbu.” (Elēna G. Vaita, *Liecības draudzei*, 2. sējums, 99. lpp.).

Elēna G. Vaita raksta vēstuli brālim G., kurā paskaidro saikni starp ciešanām un šķīstīšanu Adventa cilvēkos, kas gatavojas Jēzus otrajai atnākšanai: “Dieva ļauzu šķīstīšana nevar norisināties bez viņu ciešanām. Dievs pieļauj bēdu ugunīm aprīt sārņus, atšķirt nevērtīgo no vērtīgā, lai var iemirdzēties tīrais metāls. Viņš mūs vada no vienām ugunīm otrās, pārbaudīdams mūsu patieso vērtību. Ja mēs nevaram panest šos pārbaudījumus, ko tad mēs darīsim lielajā bēdu laikā? Ja laime vai nelaime atklāj mūsu sirdī nepatiesību, lepnumu vai savtību, ko tad mēs darīsim, kad Dievs katra cilvēka darbu pārbaudīs kā ar uguni un atklās visu siržu noslēpumus? Patiess cilvēks labprāt ļaunas pārbaudīties; ja Kunga pielaišie pārbaudījumi mums nepatīk, tad mūsu stāvoklis tiešām ir nopietns. Dievs šķīsta un skaidro dvēseles, cepļa karstumā sārņi uz visiem laikiem atdalās no kristieša rakstura patiesā sudraba un zelta. Jēzus vēro pārbaudes gaitu. Viņš zina, kas vajadzīgs dārgā metāla šķīstīšanai, lai tas varētu atstarot Viņa dievišķās mīlestības spožumu.” (Elēna G. Vaita, *Liecības draudzei*, 4. sējums, 85., 86. lpp.).

Viņa turpina šo tēmu tikpat dziļi: “Dievs Savus ļaudis vada Sev tuvāk ar cieši skarošiem pārbaudījumiem, kas viņiem atklāj pašu vājumu un māca balstīties uz Viņu kā uz vienīgo palīgu un sargu. Tad Viņš Savu mērķi ir sasniedzis. Viņi ir sagatavoti darbam visādos apstākļos, sagatavoti ieņemt atbildīgas vietas un sasniegt lielos mērķus, kāpēc viņiem arī ir dots spēks. Dievs cilvēku veido pārbaudījumos. Viņš to pārbauda pa labi un kreisi; un tā Viņš Savus bērnus audzina, māca un disciplinē. Arī Jēzus, mūsu Pestītājs, cilvēku Pārstāvis un Vadonis, panesa šo pārbaudes procesu. Viņš izcieta vairāk, nekā mēs varam tikt aicināti ciest. Viņš nesa mūsu vājības un bija pakļauts mums līdzīgiem kārdinājumiem. Viņš necieta Savas vainas dēļ, bet gan mūsu grēku dēļ, un tagad, paļaujoties uz Viņa kā Uzvarētāja nopelnu, arī mēs varam kļūt uzvarētāji Viņa Vārdā.

“Dieva tīrīšanas un šķīstīšanas darbam jāturpinās tik ilgi, līdz Viņa kalpi kļūst tik pazemīgi un sev miruši, ka, aicinātiem tiešā kalpošanas darbā, viņu vēlēšanās, viņu mērķis ir tikai Dieva slava. Tad Dievs pieņems viņu pūles. Viņi nerīkosies neapdomīgi, impulsīvi un neapdraudēs Kunga darbu, būdami kārdināšanu kaislību vergi un sekodami savam sātana aizdedzinātajam miesas prātam. Ak, cik briesmīgi cilvēka stūrgalvība un neuzvarētais raksturs ir sakropļojuši Dieva darbu. Cik daudz ciešanu viņš rada pats sev, padodoties savām ietiepīgajām dusmām! Dievs cilvēkus atkal un atkal pārmača, palielinot spiedienu, līdz pilnīga pazemība un pārveidots raksturs saskaņo viņus ar Kristu un Debesu Garu un viņi ir sevi uzvarējuši.” (*Liecības draudzei*, 4. sējums, 86. lpp.).

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Mēs uzzinājām, ka Jēzus aizvietojošais upuris ir šķīstījis mūs no grēkiem. Bet mēs esam arī iemācījušies, ka tiekam šķīstīti ar ciešanām. Vai starp šīm divām idejām ir pretruna? Nepavisam nē. Mēs esam taisnoti ar Dieva žēlastību un ticībā saņemam Viņa grēku piedošanu, tādējādi mēs esam nošķirti Dievam un dzīvojam Dievam. Gan taisnošana, gan grēku piedošana ir gan deklarācijas, gan dziļi garīgi pārdzīvojumi. Bet tad mēs turpinām žēlastības pieredzi lielās cīņas kontekstā, kurā mēs tiekam pārbaudīti un kurā mēs apliecinām uzticību un mīlestību savam Kungam. Šajā pieredzē mēs atklājam, ka daudzas reizes varam ciest neveiksmi. Mēs atklājam arī slēptās īpašības, no kurām ir jāatsakās. Dieva žēlastībā mēs attīrāmies no tām. Šķīstīšanās ir reāla pieredze, kas notiek ar reāliem cilvēkiem reālā vēsturē. Kā šī izpratne jums palīdz jūsu šķīstīšanās pieredzē? Kādā veidā jūs personīgi esat pamanījuši, ka Svētais Gars šķīsta jūsu raksturu?

2. Kā jūs piedzīvojat nepārtrauktu Kristus tēla pārdomāšanu savā dzīvē? Kā jūs esat piedzīvojuši sava rakstura un personības pārveidi atbilstoši Viņa tēlam?
3. Kādos veidos esat pieredzējuši, ka pieaugat briedumā savā ticībā? Kā jūs varētu raksturot šo izaugsmi?
4. Kā jūsu ticības kopiena ir garīgi nobriedusi? Kādā veidā citi cilvēki jūsu ticības kopienā un ārpus tās ir pamanījuši šo izaugsmi? Aprakstiet, ko jūs un citi jūsu ticības kopienas locekļi esat novērojuši.

Ārkārtējs karstums

Galvenā rakstvieta: *Jesajas 53:10*

Studiju fokuss: *1. Moz. 22; Īj. 1:6–2:10; Jes. 43:1–7; Hoz. 2:1–12; 2. Kor. 11:23–29.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Šīs nedēļas nodarbībā mēs pievērsīsimies vairākiem Bībeles piemēriem, kas palīdz mums labāk izprast ciešanu “kāpēc” un “kā” pārvarēt ļaunumu un ciešanas. Ābrahāma piemērs par gatavību upurēt savu dēlu paklausībā Dievam māca mums bezierunu uzticēšanos Dievam pat tad, kad Dieva pavēles nav saprotamas. Hozejas sāpīgās attiecības ar savu neticīgo sievu atklāj Dieva ciešanas, ko izraisa mūsu neticība, Viņa pastāvīgo klātbūtni mūsu dzīvē un Viņa darbu, lai atjaunotu attiecības ar nepaklausīgo, atkritušo tautu. Ījaba apņēmīgā uzticība Dievam pat tad, kad viņa paša sieva aicināja nolādēt Dievu, māca mums, ka izvairīšanās no ciešanām un nāves nav galvenais dzīves mērķis. Kopā ar Ījabu Pāvils mūs māca, ka mīlestība un uzticība Dievam, Viņa valstībai un Viņa misijai pasaulē ir vispilnvērtīgākā kristīgās dzīves pieredze. Protams, ir lietas, kuras mēs nesaprotam. Taču kristietis iet cauri ciešanām un nāvei, bruņojies ar apustuļa Pāvila skatījumu uz šo cīņu: “Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens?” (*Rom. 8:35*).

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas mācību stunda aplūko divas galvenās tēmas:

1. Pirmā tēma iesaistīs mūs padziļinātā attiecīgo ciešanu piemēru izpētē, kas palīdzēs saprast, kāpēc Dievs pieļauj ciešanas mūsu pieredzē.
2. Mūsu otrā tēma būs saistīta ar spilgtām ilustrācijām no stāsta par Ābrahāmu un Īzāku Morijas kalnā un to, kā tēvs un dēls izdzīvoja savus pārbaudījumus, mācoties un augot šajā pieredzē.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Dieva ciešanas ar mums

Divdesmitā gadsimta otrajā pusē procesa teoloģija piedāvāja jaunu teodiceju jeb skaidrojumu tam, kā ļaunums ir radies un eksistē vismīlošā, visvarenā un pilnīgi taisnīgā Dieva valstībā. Procesā teologi (piemēram, Džons B. Kobbs jaunākais) iztēloja Visumu, kas sastāv no brīvām un pašradošām būtnēm, kas iesaistītas nepārtrauktā, progresīvā, nepārtraukti mainīgas pasaules veidošanas procesā. Tomēr, tā kā šīs būtnes arī uzskata, ka Dieva vara ir ierobežota, viņi secina, ka ļaunums un ciešanas ir kaut kādā veidā radušās no šī sarežģītā veidošanas procesa. Vienīgā labā ziņa, ko procesa teoloģija mums var piedāvāt, ir tā, ka Dievs jūt mums līdzī un cieš kopā ar Visumu. Viņš nevar izskaust ļaunumu, jo Viņš nevar aizskart mūsu brīvību, bet Viņš darbojas, lai pārliecinātu visas visa Visuma būtnes virzīties uz harmonijas, radošuma un prieka līdzsvaru.

Šī tēma par Dieva ciešanām kopā ar mums ir bieži izmantota ārpus procesa teologu aprindām. Jā, jēdziens par Dieva ciešanām kopā ar mums ir būtisks mūsu evaņģēlija izpratnei, taču tas ir pareizi jāsaprot Bībeles patiesības gaismā. Galvenais drauds, ko rada koncepcija, ka Dievs cieš kopā ar mums, ir tas, ka tā ir kļuvusi par teodiceju pati par sevi, izslēdzot citus svarīgus Bībeles teodicejas aspektus.

Lai cik inovatīvas arī nebūtu šīs idejas, procesa teoloģija un tās teodiceja nav savienojama ar Bībeles atklāsmi, un kristieši, kas tic Bībelei, to nevar pieņemt. Jā, mūsu kritušajā pasaulē ciešanas ir reālas un neizbēgamas. Un jā, Dievs cieš kopā ar mums. Taču šī

realitāte nav stāsta beigas. Viena no daudzajām procesa teoloģijas problēmām ir tās spekulācijas, ka ļaunums ir nesaraucams saistīts ar radīšanu; procesa teoloģija pēc būtības ir evolucionāra. Turpretī Bībeles skaidrojumā ļaunums nav “dabisks”, tas nepieder pie sākotnējās radīšanas vai dabas kārtības. Ļaunums ir pretējs Dieva raksturam, Viņa mīlestībai un taisnīgumam. Dievs ir radījis perfektu pasauli, perfektu dabu, perfektus dzīvniekus un cilvēkus.

Tas, ka Dievs mūs ir radījis brīvus, nepadara ļaunumu par nepieciešamu, un tādēļ īpaši svarīgi ir šādi trīs punkti: 1. Ļaunuma saknes meklējamas brīvu būtņu, piemēram, eņģeļu un cilvēku, brīvībā un morālajā rīcībā. 2. Ļaunums ietekmēja un ietekmē dabu, bet tas nerodas no dabas. 3. Ļaunums nav mūžīgs vai līdz- mūžīgs ar Dievu vai ar radību (radībai sākumā bija paredzēts būt un faktiski tā bija perfekta un bez ļaunuma); ļaunums radās mūsu brīvības ļaunprātīgas izmantošanas dēļ, bet tam tiks darīts gals ar Dieva mīlošu un spēcīgu iejaukšanos, atbrīvojot Visumu no tā esības un draudiem.

Tādējādi savas mīlošās dabas dēļ Dievs patiesi cieš kopā ar mums, līdzdalīdams ar mums pārbaudījumus, ko mēs esam izsaukuši uz sevi, uz dabu un uz visu Viņa valstību. Taču Dievs necieš bezpalīdzīgi, bezspēcīgi, it kā neko nevarētu darīt, jo ļaunums ir daļa no Visuma rašanās un izaugsmes evolūcijas. Nē! Dievs ir ko darījis un dara attiecībā uz ļaunumu. Viņš Kristū uzņēmas uz sevi grēka galīgās sekas un aktīvi darbojas, lai cīnītos pret ļaunumu. Viņš aicina visus cilvēkus pieņemt Viņa žēlastību un būt gataviem atgriezties Viņa valstībā, no kuras Viņš izskaudīs ļaunumu uz visiem laikiem.

Īzāka upuris

Dieva pavēle upurēt Īzāku bija unikāla pavēle ar vairākiem mērķiem. No vienas puses, Dieva aicinājums Ābrahāmam bija pārbaudījums jeb tests. Elēna G. Vaita raksta, ka uz Morijas kalna Dievs pārbaudīja Ābrahāma uzticību: “Debesu būtnes bija liecinieki Ābrahāma ticības un Īzāka padevības pārbaudījumam. Tas bija nesalīdzināmi grūtāks par to, ko kādreiz pieļāva Ādamam. Paklausība aizliegumam mūsu pirmajiem vecākiem nesagādāja nekādas ciešanas, bet Ābrahāmam dotā pavēle prasīja vissmagāko upuri. Visas Debesis ar pārsteigumu un izbrīnu vēroja Ābrahāma nešaubīgo padevību, un visi līdzī priecājās par viņa uzticību. Sātana apsūdzība izrādījās nepamatota. Dievs savam kalpam paskaidroja: “Es zinu, ka tu bīsties Dievu (neskatoties uz sātana apsūdzību) un neesi taupījis savu vienīgo dēlu Manis labā.” Dieva derība, kura ar zvērestu Ābrahāmam tika apstiprināta citu pasaulu saprātīgo būtņu priekšā, liecināja, ka paklausība tiks atalgota.” (*Sentēvi un pravieši*, 155. lpp.).

No otras puses, Dieva pavēle bija kas vairāk par pārbaudi. Patiesībā tās primārais mērķis bija trīskāršs: atklāsme, pravietojums un tipoloģija. Dievs gribēja mācīt Ābrahāmam un visai cilvēcei par Dieva paša Dēla upuri par mums (*Jņ. 3:16*). Elēna G. Vaita uzsver šo aspektu vairākos savos rakstos. Grāmatā “Laikmetu ilgas” viņa apgalvo, ka: “Ābrahāms ārkārtīgi vēlējās redzēt apsolīto Pestītāju. ... Viņš arī redzēja Kristu. ... Ābrahāms redzēja Viņa dienu un priecājās. Viņam tika parādīts dievišķais upuris par grēku. Par šo upuri Ābrahāms saņēma uzskatāmu mācību paša piedzīvojumā, jo tam tika dota pavēle: “Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, (..) un upurē to tur par dedzināmo upuri.” (1. Moz. 22:2) Ābrahāms uz upura altāra lika apsolījuma dēlu, dēlu, uz kuru viņš lika visas savas cerības. Kad ar paceltu nazi Ābrahāms pie altāra jau gaidīja, lai izpildītu Dieva pavēli, no Debesīm atskanēja balss: “Neizstiep savu roku pret savu dēlu un nedari tam it nekā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dievu un neesi taupījis savu vienīgo dēlu Manis labad.” (1. Moz. 22:12) Briesmīgais pārbaudījums Ābrahāmam tika uzlikts, lai viņš varētu redzēt Kristus dienu un saprast Dieva lielo mīlestību pret pasauli, tik lielu, ka, Dievs visapkāunojošākajā nāvē nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai paceltu šo zemi no posta stāvokļa.” — *Laikmetu ilgas*, 468., 469. lpp.

Citā vietā Elēna G. Vaita apvieno abus Dieva pavēles mērķus 1. Mozus grāmatas 22. nodaļā: “Lai pārbaudītu Ābrahāma ticību un uz visiem laikiem tā dvēselē iekaltu Evaņģēlija patiesību, Dievs viņam pavēlēja nonāvēt savu dēlu. Sirdssāpes, kuras tas izcietā tumšo dienu briesmīgajos pārdzīvojumos, tika pieļautas, lai viņš no sava personīgā piedzīvojuma kaut mazliet varētu nojaust tā upura lielumu, ko cilvēka atpestīšanai ir devis mūžīgais Dievs. Neviena cits pārbaudījums Ābrahāmam nebūtu sagādājis tādas dvēseles mokas, kā dēla upurēšana. Dievs nodeva savu Dēlu kauna un moku pilnai nāvei. Eņģeļi, kuri redzēja Dieva Dēla pazemojumu un dvēseles bailes, šoreiz nedrīkstēja iejaukties, kā tas bija gadījumā ar Īzāku. Tur neviena balss nesauca: “Ir diezgan!” Lai glābtu kritušo cilvēci, Godības Ķēniņš atdeva savu dzīvību. Vai būtu iespējams sniegt vēl spēcīgāku pierādījumu par Dieva bezgalīgo līdzjūtību un mīlestību? “Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:32)” — *Sentēvi un pravieši*, 154. lpp.

Ja 1. Mozus grāmatas 22. nodaļas galvenais mērķis bija daļa no Dieva atklāsmes par Viņa pestīšanas plānu, tad ir svarīgi uzsvērt, ka dievišķā pavēle Ābrahāmam bija vienreizējs, unikāls, pravietisks notikums pasaules vēsturē. Caur šo unikālo Ābrahāma pieredzi Dievs efektīvi paziņoja Savu plānu glābt cilvēci caur Jēzus Kristus aizstājošo upuri. Tādēļ neviena cits cilvēces vēsturē nekad vairs nav saņēmis un arī nekad vairs nesaņēms šo pavēli upurēt citu cilvēku. Pat Ābrahāma gadījumā Īzāka upuris nekavējoties tika aizstāts ar dzīvnieka upuri. Šī iemesla dēļ Ābrahāma pieredzi nevar pamatoti saistīt ar seno bērnu upurēšanas praksi vai ar jebkādu bērnu ļaunprātīgu izmantošanu — senu vai mūsdienu.

Vēl viens svarīgs šīs pieredzes aspekts ir paša Īzāka līdzdalība un reakcija šajā piedzīvojumā. Lai gan mēs koncentrējamies uz Ābrahāma mokām un ciešanām, mums ir jāuzsver, ka šī pieredze bija arī Īzāka pārbaudījums un viņa reakcija ir nenovērtējama. Patiešām, viņš varēja reaģēt dažādi, piemēram, nodēvēt savu tēvu par traku vecu veci vai aizbēgt, skrienot prom. Taču Īzāks tā nedarīja. Viņa audzināšana uzticībā un pašāvēlībā uz Dievu un savu tēvu padara Īzāku par lielisku piemēru kristiešiem, kas piedzīvo pārbaudījumus. Elēna G. Vaita izceļ šo aspektu, spilgti atstāstot šo ainu:

“Ābrahāms ... paklausībā dievišķajai pavēlei ... turpina savu ceļojumu ar Īzāku līdzās. Viņš redz savā priekšā kalnu, par kuru Dievs viņam bija teicis, ka uz tā viņam būs jāupurē. Viņš noņem malku no sava kalpa pleca un uzliek to Īzākam, upurējamajam. Viņš apjož savu dvēseli ar nelokāmību un mokošu stingrību, gatavs uzdevumam, ko Dievs viņam pieprasa. Ar salauztu sirdi un nervozu roku viņš ņem uguni, kamēr Īzāks jautā: Tēvs, te ir uguns un malka, bet kur tad ir upurējamais jērs? Bet, ak, Ābrahāms tagad nevar viņam pateikt! Tēvs un dēls uzceļ altāri, un pienāk briesmīgais brīdis, kad Ābrahāmam jāpaziņo Īzākam tas, kas visu šo garo ceļu bija mocījis viņa dvēseli, — ka Īzāks pats ir upuris. Īzāks vairs nav zēns, viņš ir nobriedis jauneklis. Viņš varēja atteikties pakļauties tēva nodomam, ja vien būtu gribējis to darīt. Viņš neapvaino savu tēvu neprātā un pat necenšas mainīt viņa nodomu. Viņš pakļaujas. Viņš tic sava tēva mīlestībai un tam, ka viņš nebūtu veicis šo briesmīgo sava vienīgā dēla upuri, ja Dievs nebūtu licis viņam to darīt.” (*Dieva dēli un meitas*, 205. lpp.).

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Dalieties ar trim principiem no Ābrahāma un Īzāka stāsta, kas parāda, kā pārvarēt pārbaudījumus.
2. Kā Ījabs un Hozeja reaģēja uz savām ciešanām? Ko viņu atbildes var jums mācīt par to, kā pārvarēt pārbaudījumus?

Cīņa ar visu enerģiju

Galvenā rakstvieta: *Kolosiešiem 1:29*

Studiju fokuss: *1. Moz. 32; Mt. 5:29; Jņ. 16:5–15; Kol. 1:28, 29; 1. Pēt. 1:13.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Šajā nodarbībā uzmanība tiek pievērsta vairākiem būtiskiem elementiem, kas palīdz mums izveidot trīskāršu stratēģiju pārbaudījumu pārvarēšanai. Pirmkārt, Svētā Gara vadībā mums ir jāattīsta izpratne par patiesību par Dievu, ļaunumu un mums pašiem mūsu dzīves tiešā kontekstā un plašākā lielās cīņas kontekstā. Lai gan ir taisnība, ka nepietiek tikai ar mūsu situācijas izpratni, šī izpratne ir izšķirošais pamatakmens, uz kura tiek likti pārējie elementi, lai veidotu pareizu reakciju uz pārbaudījumiem. Mums ir jāzina, kāpēc kaut kas notiek, un jāatbild uz šiem jautājumiem: Kura pusē mēs izvēlamies nostāties — un kāpēc?

Otrkārt, mums ir jāsaprot mūsu Dieva dotās brīvās gribas būtība. Jā, tā ir taisnība, ka Dievs ir valdnieks un dod mums glābšanu un visas labās lietas dzīvei un labklājībai. Tomēr Viņš mūs ir radījis ar patiesu brīvību, bez kuras mēs nebūtu tādi paši. Tāpēc Dievs piešķir mums spēku un aicina izmantot mūsu brīvo gribu sadarboties ar Viņu lielajā glābšanas darbā un Viņa valstības attīstībā.

Treškārt, šī sadarbība prasa no mums radikālu apņemšanos un neatlaidību. Mēs nevaram sadarboties ar diviem dažādiem ķēniņiem, kas savā starpā karo. Mums ir jāzina patiesība, jāizvēlas taisnīgais un mīlošais Debesu Ķēniņš, jāaskaņo sava dzīve ar Viņa principiem un pilnībā jānodarbojas ar Viņa valstības lietu, neskatoties ne uz ko. Šie principi dos mums pilnu, vienmēr atjaunojamu enerģiju, lai cīnītos un uzvarētu šīs dzīves pārbaudījumos.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas nodarbība izceļ trīs galvenās tēmas:

1. Patiesības loma krustnešu pārvarēšanā.
2. Mūsu brīvās gribas loma krustceļu pārvarēšanā.
3. Apņemības un neatlaidības loma krustceļu pārvarēšanā.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Augustīns un Pelagijs par gribas brīvību un spēku

Daudziem kristiešiem ir grūti saprast, kā mūsu brīvā griba ir saistīta ar ļaunuma un ciešanu izcelsmi, kā arī ar pestīšanu. Daži no viņiem nonāk vienā no divām galējībām, kā to ilustrē piektajā gadsimtā notikušās sīvās debates starp britu askētu Pelagiju, kurš apmetās uz dzīvi Romā (ap 355.–420. g.), un Augustīnu (354.–430. g.), Hiponas bīskapu Ziemeļāfrikā. Viņi diskutēja par brīvas gribas un pestīšanas jautājumu. Ierodoties Romā un redzot Rietumromas impērijas galvaspilsētas kristiešu garīgo un morālo vājumu, Pelagijs secināja, ka problēmas saknes meklējamas Augustīna mācībā par iedzimto grēku un žēlastību.

Tāpēc Pelagijs nolēma stāties pretī Hiponas (tagadējā ziemeļaustrumu Alžīrija) bīskapam. Augustīns mācīja, ka Dievs ir mīlestība un mīlestības būtība ir brīvība (nav mīlestības bez brīvības). Turklāt Augustīns apgalvoja, ka Dievs ir radījis perfektu un labu Visumu. Viņš radīja arī cilvēkus pēc sava tēla, kas nozīmē, ka cilvēki tika radīti pilnīgi, labi, mīloši un brīvi. Tādējādi, saskaņā ar Augustīnu, kad Ādams un Ieva ļaunprātīgi izmantoja savu brīvību un grēkoja, viņi radīja sākotnējo (“iedzimto”) grēku. Tā rezultātā viņus pārņēma vainas apziņa, viņu daba no perfektas kļuva grēcīga, un viņi

zaudēja brīvību. Viņi joprojām varēja uztvert labo vai perfekto, bet nespēja to piepildīt dzīvē.

Augustīns ierosināja, ka grēks ir kas vairāk nekā tikai individuāla rīcība vai kļūda; drīzāk tas ir cilvēka eksistences stāvoklis atsevišķi un pret Dievu. Iedzimtais grēks ietvēra vainu un tieksmi uz ļaunu. Pēc grēkā krišanas visi cilvēki ir grēcīgi, uzskatīja Augustīns, jo mēs piedzimstam ar Ādama vainu un grēcīgo dabu, kas paverdzina mūsu gribu un dzīvi. Tādējādi Augustīns uzskatīja, ka mēs nevaram tikt glābti, vienkārši izvēloties darīt labu, jo *esam* grēcīgi; mēs nevaram tikt glābti, vienkārši saņemot instrukciju vai iedrošinājumu, vai sekojot kādam piemēram, jo mēs nevaram atbrīvoties no Ādama vainas. Mums arī nav spēka pārvarēt savu grēcīgo stāvokli un darīt labu, apgalvoja Augustīns. Pēc viņa domām vienīgais veids, kā tikt glābtiem, ir, ja mēs varētu mirt grēcīgajai dabai un augšāmcelties citai dabai. Taču, pēc Augustīna domām, pat to mēs nevaram izdarīt paši. Vienīgais veids, kā mēs tiekam glābti, ir Dieva žēlastībā. Savā žēlastībā, skaidroja Augustīns, Dievs īsteno savu valdnieka gribu un nolemj pats mūs glābt — Viņš noņem no mums Ādama un mūsu vainu ar savu žēlastību un kristības sakramentu, pakļauj mūsu grēcīgo dabu caur Svētā Gara iemiesošanu, kas atjauno mūsos jaunu garīgo dabu un dod mums spēku dzīvot taisnīgu dzīvi. Šī iemesla dēļ Augustīns ieviesa dievišķās predestinācijas jēdzienu: tā kā pēc grēkā krišanas mēs esam grēka paverdzināti, mēs nevaram pat nožēlot grēkus paši saviem spēkiem, tādējādi Dievs dažus no mums predestinē pestīšanai, bet pārējos — pazušanai.

Pelagijs uzskatīja, ka Augustīna nostāja noved pie garīgas izlaidības, jo kristieši tagad savā morālajā pagrimumā vairo iedzimto grēku un izvairās no personīgās atbildības par grēku un ļaunumu. Šī iemesla dēļ Pelagijs piedāvāja citu perspektīvu. Tāpat kā Augustīns, arī Pelagijs uzskatīja, ka Dievs ir radījis perfektu visumu un cilvēkus kā brīvas būtnes. Ļaunums radās no Ādama brīvas izvēles grēkot. Tomēr Pelagijs noraidīja Augustīna ideju, ka cilvēki no Ādama manto grēcīgo dabu un vainu. Pēc Pelagija domām, Ādama grēks skāra tikai viņu, nevis viņa bērnus. Tādējādi, sprieda Pelagijs, Ādama pēcnācēju nevainība un brīvā griba tika pilnībā saglabāta, un tāpēc katrs bērns, kas piedzimst pasaulē, piedzimst ar nevainīgu dabu un pilnīgi funkcionējošu brīvo gribu.

Turklāt Pelagijs apgalvoja, ka visi cilvēki grēko nevis tāpēc, ka ir piedzimuši ar Ādama vainu un grēcīgo dabu, bet gan tāpēc, ka visi grēko, jo mēs visi esam dzimuši un dzīvojam sabojātā sociālajā vidē un īstenojam savu gribu un izvēlamies grēkot. Pēc Pelagija domām, cilvēks ir vainīgs nevis no Ādama mantotās vainas dēļ, bet gan savas izvēles grēkot dēļ. Tāpēc, apgalvoja Pelagijs, Dievs mūs sauc pie atbildības par mūsu grēkiem, jo mēs esam patiesi brīvi. Dievs aicina mūs dzīvot taisnīgu dzīvi, jo Viņš zina, ka mēs to spējam. Jēzus dzīvoja nevainojamu dzīvi un parādīja mums, ka tas ir iespējams. Jā, mēs dzīvojam no Dieva žēlastības, taču, pēc Pelagija domām, dievišķā žēlastība izpaudās tajā, ka Dievs mūs radīja ar brīvu gribu, deva mums savu likumu un norādījumus, kā dzīvot labu un perfektu dzīvi, un deva mums Jēzus piemēru. Turklāt Dievs dod mums piedošanu Jēzū gadījumā, ja mēs krītam, izvēloties grēkot, un dod mums Svētā Gara vadību garīgajā ceļā. Papildu literatūru par Augustīna un Pelagija diskusiju skatīt, piemēram, Alister E. McGrath, *Christian Theology: An introduction*, 5th ed. (Oxford, U.K.: Wiley-Blackwell, 2011), 18.–20. lpp.

Abi strīdus dalībnieki, bez šaubām, bija patiesi un uzsvēra labas lietas. Tomēr katrs no viņiem nonāca galējībās. Augustīns iekrīt predestinācijā un sakramentalismā (Dieva žēlastība nonāk pie mums caur sakramentiem). Pelagijs nonāk virspusējā attieksmē pret grēku un pestīšanu ar darbiem. Patiesība slēpjas Bībelē! Bībele parāda Dievu kā mīlestību (*Jņ. 3:16; 1. Jņ. 4:8, 16*). Viņš radīja Ādamu un Ievu nevainīgus (*1. Moz. 1:31; 1. Moz. 2:25; Sal.māc. 7:29*) un ar izvēles brīvību (*1. Moz. 2:15–17*). Tomēr mūsu vecāki izvēlējās grēkot (*1. Moz. 3:6*).

Bībele skaidri norāda, ka grēks nav vienkārši Ādama un Ievas pagātnes rīcība. Drīzāk 1. Mozus grāmatas grēkā krišanas stāsts aino tūlītējas un dziļas izmaiņas, kas parādās viņu dabā, attiecībās, vidē, dzīvesveidā un pēcnācējos (*1. Moz. 3:7–24, 1. Moz. 4:1–16*). Apustulis Pāvils norāda, ka līdz ar Ādamu grēks un nāve “ienāca” (iebruka) un izplatījās pasaules telpā un laikā (*Rom. 5:12–14*). Grēks atnesa cilvēcei ciešanas, nāvi un nosodījumu visiem cilvēkiem (*Rom. 5:16–18*). Ādama pārkāpuma dēļ visi cilvēki “kļuvuši grēcinieki” (*Rom. 5:19*). Šī iemesla dēļ visi cilvēki ir dzimuši grēkā, un neviens nav piedzimis taisns (*Rom. 3:9–18, 23; Ps. 14:1–3; Ps. 51:5*). Tādējādi Bībele noraida pelagiānismu un parāda grēku kā kaut ko vairāk nekā tikai individuālu cilvēka rīcību. Grēks drīzāk tiek raksturots gan kā ārējs, gan iekšējs spēks, kas paverdzina un iznīcina visu cilvēci visos tās aspektos. Saskaroties ar šo drūmo perspektīvu, Pāvils izmisīgi sauca: “Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?” (*Rom. 7:24*). Cilvēce pati nevar atrisināt grēka un ļaunuma problēmu. Vienīgā cerība grēcīgajai cilvēcei ir Jēzus Kristus upurējošā un pārveidojošā kalpošana (*Rom. 3:24, 25; Rom. 5:6–19; Rom. 7:25*), un Svētajā Gara atjaunojošā un starpnieciskā kalpošana, kas dod mums jaunu sirdi (*Ec. 36:26, 27; Jņ. 3:5–8; Rom. 8:3–6, 9–17*).

Turklāt Bībele nemāca augustinisma koncepciju par predestināciju un sakramentālismu. Jā, Bībeles mācības par pestīšanu pamatā vienmēr ir Dieva iniciatīva, iejaukšanās, risinājums (Kristus upuris) un pestīšanas spēks (*1. Moz. 3:8, 15; 2. Moz. 20:2; Rom. 5:6–8*). Tomēr Dievs nav paredzējis dažus cilvēkus glābšanai, bet citus — pazūšanai. Drīzāk Dievs vienmēr ir devis cilvēkiem individuālu izvēles brīvību (*Joz. 24:15*) un liek cilvēkiem un tautām uzņemties atbildību par to, vai tās pieņem vai noraida Viņa glābšanu (*sk., piemēram, 1. Moz 4:4–12; 1. Moz 15:16*). Evaņģēlija zelta teksts pasludina, ka “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (*Jņ. 3:16*). Bībele uzstāj, ka Dievs vēlas un aicina glābt visus (*Ec. 33; Jņ. 1:12, 13; 1. Tim. 2:4; 2. Pēt. 3:9; 1. Jņ. 2:2; Atkl. 22:17*). Un, tiklīdz cilvēki atsaucas Dieva aicinājumam, viņi sadarbojas ar Dievu Viņa piedāvātajā pestīšanā (*2. Pēt. 1:10; Jēk. 4:8; Atkl. 3:20*). Svētie Raksti arī noraida jebkādu sakramentālu skatījumu uz dievišķo žēlastību; gluži pretēji, Jaunā Derība uzsver, ka Dievs mums visiem dod savu žēlastību tikai — un tieši — caur Jēzu Kristu (*Ap.d. 4:12; Ebr. 5:9, Ebr. 7:24, 25; Ebr. 9–10*).

Vēsturiski vairums kristiešu noraidīja Pelagiju un pieņēma Augustīna izpratni par to, ka visi cilvēki piedzimst ar grēcīgu dabu un ka grēks ir nepārvarams spēks. Romas katoļi savā teoloģijā integrēja Augustīna ideju, ka visi cilvēki manto Ādama vainu un nepieciešamību pēc sakramentiem, bet noraidīja viņa uzskatus par predestināciju. Pretstatā tam protestantisms pamatoti noraidīja Augustīna ideju, ka mēs mantojam Ādama vainu un ka Dieva žēlastība nāk caur sakramentiem, bet liela daļa protestantisma kļūdaini pieņēma viņa priekšstatus par predestināciju. Pēc Apgaismības laikmeta modernā un postmodernā sabiedrība sliecas noraidīt Augustīna idejas un domā vairāk saskaņā ar Pelagija idejām. Lai uzrunātu cilvēkus šajās sabiedrībās, mums ir jāuzsver Bībeles mācība par brīvo gribu un mūsu dziļo atbildību par mūsu individuālo un kopienas vēsturi, kā arī jādalās Bībeles mācībā par grēka varas nopietnību un mūsu vienīgo glābšanas cerību Jēzū Kristū. Šī ilustrācija palīdz mums saprast, ka patiesības atziņa ir būtiska, lai mēs izprastu ciešanas un pārbaudījumus mūsu dzīvē. Taču tā arī palīdz izprast mūsu pašu dabu un brīvās gribas spēku. Šāda izpratne palīdz mums vienmēr meklēt un pieņemt Dieva palīdzību, vadību un spēku, lai pārvarētu mūsu pārbaudījumus.

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. *Garīgā disciplīna un lētā žēlastība*. Protams, Augustīns un Lutērs mācīja par pestīšanu ar dievišķo predestināciju kā par Dieva milzīgās žēlastības svētkiem. Tomēr šis jēdziens ir līcis dažiem kristiešiem domāt, ka, ja jau mēs esam

neatgriezeniski Dieva izredzēti un glābti, tad mēs vairs nepiedalāmies un pat nevaram piedalīties glābšanas procesā. Šī koncepcija, ko dēvē arī par “lēto žēlastību”, daudziem kristiešiem rada garīgās disciplīnas trūkumu. Ja Dievs neatgriezeniski mani ir izredzējis, tad kāpēc lūgties? Kāpēc lasīt Bībeli? Kāpēc būt modram? Kāpēc piedalīties ticības kopienas dzīvē? Kāpēc evaņģelizēt? Lielās vēsturiskās atmodas kustības protestantismā, piemēram, 17. gadsimta beigās Filipa Špēnera piētisms vācu luterāņu kontekstā un vairākas Lielās atmodas kustības 18. un 19. gadsimtā Ziemeļamerikā reaģēja uz šo apdraudējumu, ierosinot apzinātas garīgās disciplīnas programmas gan ģimenēm, gan kopienām. Pārbaudiet savu individuālo garīgo dzīvi, savas ģimenes garīgo dzīvi un savas kopienas garīgo dzīvi. Kāds ir garīgās disciplīnas stāvoklis šajās aprindās? Ko jūs varat darīt, lai ieviestu nozīmīgas un dziļas pārmaiņas, lai radītu garīgo disciplīnu saskaņā ar Bībeles pamudinājumiem (*sk. Kol. 1:28, 29; 1. Kor. 9:23–27*)? Izstrādājiet projektu, lai veicinātu garīgās disciplīnas dzīvesveidu savā personīgajā dzīvē un, ja nepieciešams un iespējams, arī savā ģimenē un sabiedrībā.

2. *Radikāla apņemšanās.* Daži kristieši domā, ka kristietība ir sinonīms ciešanu un problēmu neesamībai. Citi kristieši pieļauj zināmu daudzumu neērtību. Bet cik daudzi kristieši ir radikāli uzticīgi Dievam, Viņa aicinājumam sekot Kristum, Viņa valstībai un Viņa misijai lielajā cīņā starp Dievu un sātānu, starp labo un ļauno? Ņemot vērā pieaugošās mūsdienu kristiešu vajāšanas dažādās pasaules daļās, daudzi kristieši jūt nepieciešamību pēc labākas — patiesībā radikālas — gatavības iziet cauri pārbaudījumiem. Pārbaudiet savu uzticības līmeni Dievam un Viņa valstībai. Izveidojiet personīgās nodošanās mērauklu. Balstoties uz savu mērauklu, kas jums ir radikāla apņemšanās? Cik lielā mērā jūs esat gatavi savā kristīgajā apņēmībā kalpot Dievam jebkādā veidā, ko Viņš no jums varētu prasīt?

Neiznīcināmā cerība

Galvenā rakstvieta: Romiešiem 5:5

Studiju fokuss: Īj. 38–41; Jes. 41:8–14; Jer. 29:1–10; Hab. 1:1–4; Ebr. 12:1–13.

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Postmodernismam veicinot jēdzienu un pasaules uzskatu dekonstruēšanu un pārskatīšanu, daudzi uzskata, ka arī cilvēces jēdzienam un cerības avotam ir nepieciešama pārskatīšana. Kas ir cerība? Kāds ir tās avots vai pamats? Iepriekšējā nodarbībā galvenā uzmanība tika pievērsta patiesības un izpratnes nozīmei. Šīs nedēļas nodarbībā aplūkosim cerību no bibliskās patiesības par Dievu perspektīvas, jo Dievs ir patiesas cerības avots. Krīzes brīžos cerība, kas mums ir vajadzīga, nav pašradīta vēlme, bet gan stingri pamatota pašāvēģība uz Dieva apsoliņiem. Šajā pētījumā mēs gūstam vairākas atziņas. Pirmkārt, Dievs paplašina mūsu redzesloku, lai mēs varētu saskatīt sevi un savu pieredzi plašākā glābšanas plāna un pravietisko notikumu sistēmā. Daniēla, Habakuka un Ījaba dzīve ir piemērs šai realitātei. Otrkārt, Dievs mums sevi parāda kā Radītāju un Pestītāju, kā To, kas mūs mīl un ir klātesošs kopā ar mums. Treškārt, Dievs mums atklāj savus plānus ar mums un priekš mums. Mēs neesam lieki izejmateriāli krīzes situācijā. Mēs esam neaizstājamas Dieva radības, dzīves un plānu sastāvdaļas. Pat ja mēs atrodamies krīzes situācijā, Dievs nekad neļaus mums pazust. Jāņa ev. 10:10–15, 28, 29 Jēzus ar visu nopietnību mums saka, ka mēs esam Viņa avis, ka Viņš ir mūsu Gans, ka Viņa plāns ir dot mums mūžīgo dzīvību un ka neviens mūs nekad neizraus no Viņa vai Tēva rokām. Jā, Dievs var pieļaut, ka mēs piedzīvojam dažādas krīzes, taču šīs krīzes ir paredzētas, lai palīdzētu mums augt.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas mācību stundā ir uzsvērtas divas galvenās tēmas:

1. Izpratnei par glābšanas plāna un pravietisko notikumu plašāko ietvaru ir izšķiroša nozīme, lai palīdzētu mums izkopt cerību, kas palīdz mums pārvarēt dzīves pārbaudījumus.
2. Bibliskais cerības avots ir izpratne par to, kas ir Dievs, ka Viņš ir ar mums un ka Viņam ir plāni attiecībā uz mums un ar mums.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

“Cerība Jaunajā derībā”

Jau no pirmajiem brīžiem, kad mūsu planētu piemeklēja grēka krīze, Dievs ieauda cerību mūsu vēstures audumā, apsolot, ka Viņš mūs glābs un atjaunos savā valstībā. Īss pētījums par cerību Jaunajā derībā atklāj vairākus svarīgus aspektus: 1. Jaunajā derībā vissistemātiskākā veidā cerību aplūko apustulis Pāvils. Vēstulē korintiešiem Pāvils uzskaita trīs galvenos kristiešu tikumus: ticību, cerību un mīlestību (1. Kor. 13:13). Tiesa, viņš izvēlas mīlestību kā “vislielāko” no šiem trim tikumiem, bet citviet viņš paskaidro, ka gan ticība, gan mīlestība “izriet no... cerības” (Kol. 1:5, NIV). Cerības definīcijā Pāvils saka, ka cerība ir “dvēseles enkurs”, tā ir “droša un noturīga”. Bet šāda cerība ir noenkurota Jēzū Kristū debesu svētnīcā (Ebr. 6:19).

Arī ticība ir definēta cerības nozīmē (Ebr. 11:1). Vēstulē ebrejiem 11. nodaļā ir uzskaitīti ticības varoņi cauri gadsimtiem. Viņi visi ir izgājuši cauri pārbaudījumiem (Ebr. 11:33–38), bet viņiem visiem kopīga ir ticība, kas definēta apsoliņuma un cerības izteiksmē. Neviens no viņiem nesaņēma Dieva apsoliņuma galīgo piepildījumu (Ebr. 11:39), tomēr viņi visi raudzījās tālāk par savu laiku uz nākotnes zemi, uz mūžīgo Dieva valstību (Ebr. 11:15, 16).

Pāvils tēmu par cerību aplūko ciešanu kontekstā. Viņš teic sevi laimīgu ciešanās, jo ciešanas rada izturību, izturība rada raksturu, un raksturs rada cerību (*Rom. 5:4, sk. arī Rom. 12:12*). Pāvils bija cerību pilns savu ciešanu un lielo krīžu laikā (*2. Kor. 4:9*). Viņš paskaidroja, ka tad, kad tiekam pārmācīti, mēs nedrīkstam zaudēt cerību (*Ebr. 12:5*). Pāvils arī redz, ka visa radība cīnās ar “bezcerību” savos pārbaudījumos — nevis savas vainas dēļ, bet gan Dieva dēļ, “kas to pakļāvis cerībai” (*Rom. 8:20–24, NKJV*).

Vēstulē romiešiem 8:18–27 Pāvils plaši runā par cerību. Taču viņš sāk ar ciešanām, ko mēs pašlaik piedzīvojam: “Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.” (*Rom. 8:18*). Pāvils neapstājas pie mūsu cilvēciskajām ciešanām, bet uzsver, ka cieš visa daba (*Rom. 8:19–22*). Ciešanas ir sarežģīts kopums. Nekas šajā pasaulē nav atbrīvots no ciešanām. Ciešanas ietver arī visu to, kas padara mūs par cilvēkiem — mūsu būtības fizisko, morālo, emocionālo un garīgo dimensiju. (*Rom. 8:23*).

Tādējādi Dieva glābšanai pēc nepieciešamības ir jāaptver arī visa Viņa radība — daba, ķermenis, emocijas un visi pārējie cilvēka būtības aspekti. Pāvils uzsver, ka šis atjaunošanas plāns ir mūsu kristīgā cerība, jo “cerībā mēs esam pestīti”. Lai gan šī atjaunošana ir droša, tā vēl nav redzama, tas ir, tā vēl nav aktualizējusies vēsturē. Dievs to ir apsolījis, tāpēc mēs varam būt droši, ka tā notiks (*Rom. 8:24, sk. arī 1. Kor. 9:10*). Tā ir cerība tieši tāpēc, ka tā vēl nav aktualizējusies, tā joprojām ir nākotnē, un mēs “to ar pacietību sagaidām” (*Rom. 8:25*).

Jā, mēs piedzīvojam ciešanas, vilšanos, neizpratni, nespēju pareizi izteikties un lūgt, bet Svētais Gars mums palīdz ar savu starpniecību Dieva priekšā (*Rom. 8:26–28*). Būtiskākais aspekts visā šajā situācijā ir paļauties uz Dievu, ka “tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu” (*Rom. 8:28*). Tādēļ kristieši īsteno “nesatricināmo cerību” (*1. Tes. 1:3*).

Plašāka Bībeles izpēte par cerību sniedz vairākas papildu atziņas: 1. Bībeliskā cerība ir balstīta Dievā, nevis mūsos pašos (*Ps. 42:12; 2. Kor. 1:9; 1. Tim. 6:17*). Visas trīs Dieva Personas ir daļa no cerības avota. Dievs Tēvs “mūs ir mīlējis un Savā žēlastībā mums devis mūžīgo iepriecu un labu cerību” (*2. Tes. 2:16, sk. arī 1. Tim. 4:10; Tit. 1:2*). Kristus Jēzus un Viņa žēlastības evaņģēlijs ir mūsu cerība (*Ef. 1:12; Kol. 1:27; 1. Tim. 1:1; 2. Tim. 1:1*). Svētais Gars nes un uztur cerību ticīgo dzīvē (*Rom. 5:5; Rom. 15:13; Gal. 5:5*). Bez Dieva nav cerības dzīvē, nav derības, un tādējādi esam atsvešināti no Dieva (*Ef. 2:12; 1. Tes. 4:13*), bet Kristū mums visiem ir tā pati cerība, ko Dievs caur evaņģēliju dāvājis Israēlam (*Ef. 3:6; Kol. 1:23*). Apustulis Pēteris saka, ka Dievs ir mūsu Tēvs, kas “Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdījis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem.” (*1. Pēt. 1:3*).

2. Bibliskais cerības saturs ir Dieva apsolījums glābt mūs no grēka, nāves un ciešanām caur Jēzu Kristu. Matejs citē Jesaju, lai aprakstītu Jēzu kā visu tautu cerību (*Jes. 42:1–4; Mt. 12:21*). Jēzus saka, ka Ābrahāms cerēja ieraudzīt Mesijas dienu (*Jņ. 8:56*). Tā ir cerība uz taisnību ticībā (*Gal. 5:5*).

3. Dieva cerība ir spēkā jau mūsu pašreizējā dzīvē. Mūsu cerība ir vērsta uz glābšanu caur Jēzus upuri pie krusta. Šī cerība mums šajā dzīvē dod daudzus labumus — gan garīgus (piemēram, attiecības ar Dievu), gan psiholoģiskus (mieru, optimismu, utt.). “Cerība iemantot dievišķo godību” (*Rom. 5:2*) ir grēcinieku attaisnošana žēlastībā caur ticību, ar kuru Dievs dod mums mieru Jēzū Kristū (*Rom. 5:2, 3*). Šī cerība “nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.” (*Rom. 5:5*). Tātad šī cerība nav viltus cerība. Drīzāk šīs cerības pamatā ir konkrēta Dieva rīcība, proti, tieši īstajā laikā “Kristus par mums bezdievīgajiem ir miris.” (*Rom. 5:6*). Tādējādi Jēzus parādīja savu mīlestību pret mums (*Rom. 5:8*), izglābdams mūs no grēkiem un samierinādams ar Dievu (*Rom. 5:9–11*).

4. Bet Kristus pirmā atnākšana un Viņa upuris pie krusta nav pestīšanas stāsta beigas. Apustulis Pāvils mums saka, ka “Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki.” (1. Kor. 15:19). Šī iemesla dēļ mūsu cerība ir nostiprināta augšāmceltajā Kungā Jēzū Kristū, kurš mūs augšāmcels mūžīgai un godības pilnai dzīvei (Kol. 1:5, 27; Tit. 1:2; Tit. 3:7; Ebr. 10:23, sk. arī 2. Kor. 1:9; 1. Tim. 4:8). Pāvils paziņoja, ka viņu vajāja augšāmcelšanās cerības dēļ (Ap.d. 23:6; Ap.d. 24:15). Augšāmcelšanās nebija Pāvila izgudrojums, bet tā bija tā pati cerība, ko Dievs deva Israēla tēviem (Ap.d. 26:6; Ap.d. 28:20). Saskaņā ar Pāvila teikto Ābrahāms kļuva par daudzu tautu tēvu, jo “Pretī katrai cerībai cerēdams, viņš ir ticējis” (Rom. 4:18), paļaudamies uz Dievu, kas “mirušos dara dzīvus un sauc vārdā to, kas vēl nav, it kā tas jau būtu.” (Rom. 4:17). Cerība uz augšāmcelšanos tiks piepildīta Jēzus otrajā atnākšanā, kas pati par sevi ir kristiešu “svētlaimīgā cerība” (Tit. 2:13).

5. Tieši šī cerība veidoja Izraēla tautas aicinājumu, identitāti, etosu, dzīvi un misiju (Ap.d. 26:7). Šī pestīšanas cerība, ko Dievs mums piedāvā caur Kristu, sasniedza cilvēci caur sentēviem, Israēlu un vēlāk caur Baznīcu (Rom. 15:4, 1. Kor. 1:7, Ef. 2:12). Mēs esam Dieva cerības izplatīšanas līdzdalībnieki visiem cilvēkiem. Dievs apsolīja Ievai, ka viņas Sēkla izglābs pasauli (1. Moz. 3:15). Dievs apsolīja Ābrahāmam, ka svētības un glābšana tautām nāks caur viņu, tas ir, caur Viņa Sēklu (1. Moz. 12:3, 7; 1. Moz. 18:18; Rom. 9:4; Gal. 3:8, 15, 16). Dievs apsolīja Dāvidam, ka viņa Atvase mūžīgi sēdēs tronī (Rom. 15:12, skat. Jes. 11:1, 2; 2. Sam. 22:51).

6. Pāvils atsauca uz cerību, svētījot Dieva tautu ciešanu laikā: “Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.” (Rom. 15:13; 2. Tes 2:16). Cerība kalpo kā bruņu cepure kristieša bruņojumā (1. Tes. 5:8).

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Daniēls piedzīvo līdzīgu “gaidīšanas pieredzi” kā Habakuks. Savas dzīves beigās Daniēls sagaida, ka Jeremijas pravietotie 70 trimdas gadi (Jer. 25:11, 12) beigsies un atklāsies Dieva glābšana. Tomēr Dievs atklāj Daniēlam, ka ciešanu un nāves vēsture ieilgs vēl par 70 nedēļām (490 gadiem). Vēl vairāk, šis periods turpināsies vēl 1810 gadus pēc papildu 70, kopā 2300 gadus! Dažiem kristiešiem nepatīk pravietojumi, jo tie “aptumšo” viņu redzesloku. Iespējams, viņiem nav nepieciešams visu laiku koncentrēties uz pravietojumiem. Taču dzīvē pienāk brīži un rodas situācijas, kad ir nepieciešams plašāks skatījums, lai cik sāpīga arī nebūtu pravietiskā atbilde. Šo plašāko ainu glezno Dieva atklāsme caur Viņa praviešiem. Bez šādiem pravietojumiem, tostarp apokaliptiskiem, Dieva tauta izmisīgi cīnīsies, lai saglabātu cerību, pārdzīvojot arvien pieaugošo globālo un personīgo krīžu skaitu. Kā praviešu atklāsmes plašākā aina palīdz jums uzticēties Dievam un Viņa providencei, lai pārvarētu pārbaudījumus?

Redzot neredzamo

Galvenā rakstvieta: *Ebrejiem 11:27*

Studiju fokuss: *Jes. 40:27–31; Jņ. 14:1–14; Rom. 8:28–39; Ef. 1:18–23.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Ticība ir vēl viens no trim teolģisko tikumu pilāriem, kas minēti 1. Kor. 13:13. Tāpat kā cerība, arī ticība ir sarežģīta realitāte un attiecas uz mūsu garīgo un attiecību dabu. Apustulis Pāvils definē ticību saistībā ar cerību un neredzamo: “Ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (*Ebr. 11:1*). Tā kā Dievs ir neredzams, vienīgais veids, kā mēs Viņam tuvojamies, ir ticībā (*Ebr. 11:6*). Tomēr, kā noteikts *Ebrejiem 11:1*, šī ticība Dievam nav cilvēka iztēle vai cilvēka pašprojekcija absolūtajā. Drīzāk mūsu ticība izaug no pierādījumiem par Dieva apsoliņumiem un piepildītajiem praviņojumiem, no pierādījumiem par Dieva radišanu no pierādījumiem par Dieva providenci un rūpēm par mums mūsu personīgajā vai kolektīvajā vēsturē, no pierādījumiem par Viņa mīlestību pret mums Viņa Dēla inkarnācijā, kad Dievs kļuva miesa, staigāja kopā ar mums un mira mūsu vietā (*Jņ. 1:1–3, 14; Jņ. 3:16, 36*), un no pierādījumiem, ka Kristus augšāmcēšanās dēļ Viņam ir vara pār ļaunumu, grēku, ciešanām un nāvi (*Ef. 1:18–21*). Ar šo pierādījumu palīdzību bibliski ticīgais ticībā “redz” neredzamo.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas stundā tiek uzsvērtas divas galvenās tēmas:

1. Šaubas rodas tad, kad mēs neuzticamies Dievam par labāko risinājumu mūsu problēmām.
2. Mūsu ticības lielākais pamats ir Kristus, Viņa iemiesošanās, upuris par mums un augšāmcēšanās. Jēzus ir Dieva pierādījums, ka Viņš var nest mūsu grēkus, ciešanas un nāvi, lai mēs varētu pārvarēt savus pārbaudījumus.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

“Redzēt Dievu”

Ko mēs kā kristieši saprotam ar “redzēt” Dievu? Kopš brīža, kad grēks mūs nošķīra no Dieva, aizvedot mūs cauri ciešanu un nāves ielejai, mēs ilgojamies redzēt Dievu. Bet ko nozīmē redzēt Dievu grēka kontekstā? Pēc pamošanās no sapņa par kāpnēm, kas savieno debesis un zemi, Jēkabs secināja, ka viņš ir redzējis Dievu “vaigu vaigā” (*1. Moz. 32:31*). Arī Mozus ir pazīstams kā pravietis, kurš runāja ar Dievu “vaigu vaigā” (*2. Moz. 33:11; 4. Moz. 12:8; 5. Moz. 34:10*). Mozus pat paziņoja Israēla tautai, ka Dievs ir runājis ar viņiem “vaigu vaigā” (*5. Moz. 5:4*). Mozus arī svētīja Izraēlu, aicinot Dievu “apgaismot” un “pacelt” savu vaigu pret tautu un dāvā tai svētības, aizsardzību, providenci, mieru un žēlastību (*4. Moz. 6:25–27*). Tāpat, kad Mozus izsaka vēlmi vairāk iepazīt Dievu, Dievs apliecina Mozum, ka Viņš pats (angl. Viņa “klātbūtne”) pavadīs Israēla tautu (*2. Moz. 33:14*). Tomēr Mozus ilgojas pēc tikšanās “vaigu vaigā” un lūdz, lai Dievs viņam parāda savu dievišķo godību (*2. Moz. 33:18, skat. arī 2. Moz. 3:6*). Dievs paskaidro Mozum, ka neviens nevar redzēt Viņa vaigu un palikt dzīvs (*2. Moz. 33:20, skat. arī Jes. 6:5*) un ka cilvēki spēj “redzēt” no Dieva tikai to, kas atklāj Viņa godību: Viņa vārds, Viņa labestība, Viņa līdzjūtība un Viņa žēlsirdība (*2. Moz. 33:19, 21–23*).

Tāpat arī Dāvids alka redzēt Dieva vaigu. Līdzīgi kā Ījabs (*13:24*), kad viņš nonāk bēdās, arī Dāvids jūtas tā, it kā Dievs slēptu savu seju no viņa un savas tautas (*Ps. 13:1, Ps. 27:9, Ps. 30:7, Ps. 44:24, Ps. 69:17, Ps. 88:14, Ps. 102:2, Ps. 143:7, skat. arī 3. Moz. 20:3, 6; 5. Moz. 31:17, 18*). Taču Dāvids rod iedrošinājumu apsoliņumā, ka Dievs neslēpj savu

vaigu no ciešanu nomocītajiem taisnajiem (*Ps. 22:24, Ps. 24:6*). Pat tad, kad viņš ir nonācis nelaimē vai cieš grēkā, Dāvids liek savu cerību uz Dievu, kurš viņu glābs un atkal liks savam vaigam spīdēt pār Dāvidu (*Ps. 17:15, Ps. 31:17, Ps. 80:4, sk. arī Ps. 51:11*). Tāpēc Dāvids vienmēr var dziedāt: “Mana sirds turas pie Tava vārda: “Meklējiet Manu vaigu!” Es meklēju, Kungs, Tavu vaigu.” (*Ps. 27:8, skat. arī Ps. 105:4; Ps. 119:58, 135*).

Būdams Dieva tautas vadītājs, Dāvids zina, ka Israēls būs svētīts tikai tad, ja Dievs liks savam vaigam apspīdēt to (*Ps. 4:6*). Acīmredzot Dāvids, tāpat kā Jēkabs un Mozus, Dieva sejas redzēšanu saprot tēlaini, nevis burtiskā nozīmē. Šis tēls norāda uz Dieva klātbūtni Viņa ļaužu vidū caur Svēto Garu, uz dievišķo piedošanu, uz pestīšanu, uz pārliecību, aprūpi, providenci, aizsardzību, veselības un miera svētībām, pravietiskām atklāsmēm un Dieva vadību Viņa tautas eksistencē un misijā. Visi šie jēdzieni un pieredze iemieso Dieva “redzēšanu” caur ticību!

Protams, mēs nevaram redzēt Dievu tādu, kāds Viņš ir savā dievišķajā būtībā. Mēs esam Visumā un Dievs ir ar mums, bet Viņš ir arī transcendentis jeb ārpus mūsu realitātes. Mēs esam ierobežoti, bet Dievs ir bezgalīgs. Turklāt mēs esam grēcīgi; Dievs ir svēts. Tāpēc mēs vienkārši nevaram redzēt Dievu tādu, kāds Viņš ir pats par sevi. Taču mēs varam redzēt to, ko un kā Viņš izvēlas mums atklāt Sevi. Tas, ko Viņš mums atklāj, ir Viņa godība Visumā, kas ir Viņa radījums un Viņa valstības joma. Viņš atklāj Savu mīlestību un rūpes par mums caur Savām atklāsmēm un aizgādību. Šī iemesla dēļ Vēstulē ebrejiem 11:1 un 6 apustulis Pāvils secina, ka grēka kontekstā ticība ir “redzēt” pierādījumus un pravietiskās atklāsmes par Dieva esamību un klātbūtni ar mums. Piemēram, mīlestība ir materiāli “neredzama”, bet tā ir acīmredzama mūs mīloša cilvēka cilvēka rīcībā.

No otras puses, mēs varam burtiski “redzēt” Dievu mūsu Kunga Jēzus Kristus inkarnācijā. Jēzus, būdams Dievs, kļuva cilvēks, lai varētu dzīvot mūsu vidū, lai mēs “redzētu” Dieva “godību” un Viņa “žēlastību un patiesību” (*Jņ. 1:14, skat. arī Mt. 1:23, Fil. 2:6–9*). Šī iemesla dēļ Jānis paziņo: “Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības vārdu — dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies, — ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums.” (*1. Jņ. 1:1–3*).

Daloties savā liecībā par to, kam viņš bija pieskāries, ko bija redzējis un dzirdējis, apustulis Jānis vēlas, lai mēs “saudraudzētos” jeb dalītos viņa pieredzē ar Vārdu, kas tapa miesa. Šī sadraudzība atsauc atmiņā vēl vienu veidu, kā mēs varam “redzēt” Dievu. 34. Psalmā Dāvids stāsta par savām bailēm, izvēršot arī savu izpratni par to, ka “Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.” (*Ps. 34:8*). Pēc tam Dāvids aicina mūs: “Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs.” (*Ps. 34:9*). Runas veids, ko apzīmē Dieva “nogaršošana”, atspoguļo intīmo Dieva iepazīšanas veidu caur personīgo pieredzi. Kristīgajā pieredzē, lai gan mēs lasām Jāņa liecību par to, ka redzam un dzirdam iemiesoto Dievu, mums ir nepieciešams arī pašiem Viņu “redzēt” ar Svētā Gara starpniecību (*Jņ. 14:16–18, Jņ. 16:14, Rom. 8:2–17*). Šī iemesla dēļ Dāvids secina, ka svētlaimīgs ir tas, kas “pie Viņa tveras” (*Ps. 34:9*), un Pāvils secina, ka nekādas “ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens” nevar mūs “šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!” (*Rom. 8:35*).

Visbeidzot, “redzēt” Dievu mūsu situācijā nozīmē — caur Dieva vārdu un Svētā Gara darbību mūsos — piedzīvot Dieva providenci, mīlestību un pārliecību, sajūst Viņa klātbūtni pie mums un sajūst Viņa mieru un pārliecību mūsu sirdīs, ka Viņš ir ar mums. Šī pieredze ir ticība.

Kristus augšāmcēlšanās; mūsu ciešanas un nāve

Kristus augšāmcēlšanās spēlē izšķirošu lomu kristīgajā teodicejā jeb skaidrojumā par ļaunuma izcelsmi, esamību un likteni Dieva visumā. Šajā sakarā var izcelt trīs punktus:

1. Bībele izceļ augšāmcēlšanos kā pamatu mūsu ticībai Dievam un cerībai uz nākotni. Apustulis Pāvils secina, ka "Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki." (1. Kor. 15:19). Ļaunums un nāve beigsies līdz ar to cilvēku augšāmcēlšanos, kuri paļaujas uz Dievu.
2. Šo atjaunošanu garantē Kristus augšāmcēlšanās, kas apliecina Viņa dievišķību. Mūsu vienīgā cerība uz glābšanu ir Dievā, kurš uzņemas mūsu grēku uz Sevi un ar savu spēku augšāmcēļ arī mūs. Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies, Viņš būtu izrādījies tikai cilvēks, kam nepieciešama glābšana, un mēs būtu palikuši savos grēkos, lemti grēka algai, proti, nāvei (1. Kor. 15:12–17, Rom. 6:23).
3. Dieva apsolījums par mūsu augšāmcēlšanos ir labākais veids, kā izskaidrot Dieva atļauju Viņa ļaudīm ciest un mirt. Apustulis Pāvils apliecina, ka "vairs nepaļaujames paši uz sevi, bet uz Dievu, kas uzmodina mirušos." (2. Kor. 1:9). Dievs "var atļauties", tā sakot, ļaut saviem ļaudīm jeb bērniem ciest un mirt, jo Viņš tos ir radījis un tāpēc Viņš var tos radīt no jauna vai augšāmcēlt. Patiešām, būtu pietiekami cēli, ja tie, kas uzticas Dievam, mirtu par Viņu un Viņa lietu, pat bez jebkādas augšāmcēlšanās iespējas. Taču šāds iznākums beigās atņemtu Dievam Viņa statusu un spēku kā tādām, kas var radīt dzīvību no nekā, tādējādi padarot Viņu par vēl vienu bezspēcīgu, savtīgu būtni Visumā. Dieva pusē esošie cilvēki būtu miruši velti, jo beigās viņi neko nebūtu pierādījuši attiecībā par Viņa apgalvojumiem. Bet, tā kā Dievs ir pierādījis savu augšāmcēlšanās spēku, Viņš var ļaut saviem ļaudīm mirt.

Tomēr šis arguments attiecas uz Dievu tikai tāpēc, ka Viņam vienīgajam pieder augšāmcēlšanās spēks. Tā kā nevienai citai būtnei Visumā, izņemot Dievu, nepieder radīšanas un augšāmcēlšanās vara, neviena cita būtne pasaulē nevar ļaut cilvēkiem mirt vai nogalināt viņus un būt attaisnota šādu briesmīgu darbību atļaušanā. No tā izriet sestā baušļa aizliegums cilvēcei (2. Moz. 20:13). Labu sintēzi par augšāmcēlšanās nozīmi kristīgajā ticībā skatīt: Josh McDowell, "Support of Deity: The Resurrection—Hoax or History," *The New Evidence That Demands a Verdict* (Nashville, TN: Nelson, 1999), 9. nodaļa, 203.–284. lpp.

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. *Uzticiet savas raizes Dievam.* Kad apustulis Pēteris mācīja draudzes locekļiem visu savu zūdišanos uzticēt Dievam (1. Pēt. 5:7), viņš negribēja atbalstīt garīgo slinkumu vai bezatbildību (2. Pēt. 1:5–7). Tāpat arī Jēzus mācīja savus mācekļus neuztraukties, bet paļauties uz Dievu (Mt. 6:25–33). Tajā pašā laikā Jēzus mācīja kristiešiem, ka viņiem jābūt centīgiem un atbildīgiem (Mt. 24:45–51; Mt. 25). Kā mēs varam pareizi saprast šīs paradoksālās Bībeles patiesības savā dzīvē? Kā mēs varam mācīt šajos pantos minētos principus mūsu jauniešiem?
2. Kā jūs esat redzējuši Dievu savā dzīvē? Kā tas stiprināja jūsu ticību un paļāvību uz Dievu pat pārbaudījumu laikā?

Dzīve slavēšanā

Galvenā rakstvieta: *Filipiešiem 4:4*

Studiju fokuss: *Joz. 5:13–6:20; 2. Ķēn. 20:1–30; Ps. 145; Ap.d. 16:16–34; Fil. 13:16–34, 4:4–7.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

“Kā lai mēs dziedam Tā Kunga dziesmas svešā zemē?” žēlojās jūdu gūstekņi pie Bābeles upēm, kad viņu gūstītāji lūdza viņiem dziedāt kādu no Ciānas dziesmām (Ps. 137:1–4). Patiešām, kā mēs varam dziedāt un slavēt Dievu ciešanu un nāves vidū? Šis jautājums iemieso vienu no lielākajiem kristietības paradoksiem. Vēlreiz jāatkārto, ka šeit būtisks aspekts ir izpratne par prieka un slavēšanas avotu — pašu Dievs. Šāda izpratne nenozīmē, ka Dievs piespiež vai ieprogrammē mūs dziedāt Viņam slavu. Gluži otrādi, ja tā būtu taisnība, ka Dievs jau iepriekš nolemtu slavēt Viņu, tad pasaule to vienprātīgi darītu, bet tā tas acīmredzami nav.

Drīzāk Dievs ir slavēšanas avots, jo Viņš ir tas, kas Viņš ir — mūsu Radītājs un Glābējs, mūsu Ķēniņš un Tēvs, mūsu Tiesnesis un Draugs. Viņš ir brīnišķīgs! Viens no kristīgās dzīves pamatprincipiem šajā pasaulē ir tas, ka slavēt Dievu pārbaudījumos ir iespējams, ja mēs dzīvojam nepārtraukti — nevis neregulāru — slavēšanas dzīvi. Cits princips ir tāds, ka Dieva slavēšana krīzes brīžos rodas no mūsu attiecībām ar Dievu, kurās mēs Viņu pazīstam, mīlam un uzticamies Viņam.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas mācību stundā ir uzsvērtas divas galvenās tēmas:

1. Prieks un slavēšana sakņojas mūsu dziļajās un nozīmīgajās attiecībās ar Dievu, kas ir daļa no mūsu dzīves, mūsu dzīvesveida.
2. Kristīgais prieks un slavēšana ne tikai labvēlīgi ietekmē mūsu veselību un krustu šķērsu pārvarēšanu, bet Dievs tos izmanto arī citu glābšanā.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Prieks ciešanās

Horācijs Viljamss juniors (Horace Williams, Jr.), godalgotās grāmatas *Unleash the Power of Prayer in Your Life* (tulk. “Atbrīvojiet lūgšanas spēku savā dzīvē”) autors, norāda astoņus mērķus, ko Dievs sasniedz mūsu dzīvē, kad Viņš izmanto mūsu ciešanas mūsu labā. Saskaņā ar Viljamsa teikto, Dievs izmanto ciešanas, lai “atklātu grēku mūsu dzīvē, attīstītu mūsu ticību, sagrautu mūsu lepnumu, noteiktu mūsu (dzīves) ceļus, demonstrētu savu žēlastību, parādītu savu mīlestību, padziļinātu mūsu uzticību Viņam, sniegtu cerību, mierinājumu un prieku.” — Horace Williams, Jr., *The Furnace of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for His Purpose*, Kindle Edition (Black Lillie Press, 2020), 11. lpp. Kā Dievs sniedz mums prieku caur ciešanām? Viljamss dalās viedoklī, ka “prieks ir kas vairāk nekā laime, kas balstīta uz iznākumu vai apstākļiem. Prieks ir pārdabiska sajūsma par Dieva mērķi mūsu dzīvē. Prieks ir kaut kas tāds, ko Dievs mums piedāvā sāpju un ciešanu vidū. Mums ir jāizvēlas dzīvot ar prieku. “Bet es dziedāšu par Tavu stiprumu un gavilēdams ik rītu sludināšu Tavu žēlastību, jo Tu esi bijis man par patvērumu un paspārni bēdu dienā.” (*Psalms 59:16*.)” — *The Furnace of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for His Purpose*, 90. lpp. Viljamss secina, ka “prieka izjūta nenozīmē, ka es vairs neizjūtu sāpes. Tā drīzāk nozīmē, ka Dievs mani noved līdz vietai, kur man tagad ir tieksme Viņam jautāt: “Ko Tu, Kungs, vēlies, lai es saskatu šajos nomācošajos apstākļos?”” — *The Furnace of Affliction: How God Uses Our*

Pain and Suffering for His Purpose, 97. lpp. Tas, ko pats Viljamss redz savās ciešanās, kas viņam sagādā prieku, ir Dieva klātbūtne tagadnē un mūžīgā dzīve nākotnē.

Polikarps slavē Dievu uz sārta

Romas imperators Antonīns Pijs (138.–161. g.) turpināja imperatora Trajāna īstenoto kristiešu vajāšanas politiku un praksi. 155. gadā pēc Kristus pūlis atveda kristiešu grupu Smirnas pilsētas varas iestādēm Mazāzijā, lai tos notiesātu un sodītu. Kad kristieši atteicās atzīt impērijas dievus, viņi tika sodīti ar nāvi. Pēc tam pūlis pieprasīja, lai Smirnas baznīcas bīskaps Polikarps tiktu atvests uz pilsētu. Vecais Polikarps, apustuļa Jāņa māceklis un draugs, bija arī plaši pazīstams un ietekmīgs kristiešu līderis Āzijā un ārpus tās. Kad Polikarps beidzot tika atvests uz amfiteātri, prokonsuls centās viņu pārliecināt atteikties no savas ticības un nolādēt Kristu.

Uzticīgais Jēzus māceklis atbildēja: “Jau astoņdesmit sešus gadus es kalpoju Viņam, un Viņš man nav nodarījis neko ļaunu. Kā es varētu nolādēt savu ķēniņu, kas mani izglāba?” Kad prokonsuls viņu beidzot notiesāja, sadedzinot uz sārta, un kareivji piesēja viņu pie mieta, Polikarps lūdza un skaļā balsī slavēja Dievu: “Kungs, visuvaldītājs Dievs ... Es pateicos Tev, ka Tu mani esi atzinis par šī brīža cienīgu, lai kopā ar Taviem mocekļiem man būtu daļa pie Kristus biķera. . . . Par to ... Es Tevi slavēju un godinu. Āmen.” (Justo L. González, *The Story of Christianity*, vol. 1, *The Early Church to the Dawn of the Reformation*, revised and updated edition (New York: HarperCollins Publishers, 2010), 54. lpp.

Polikarps bija tikai viens no tūkstošiem kristiešu, kuri, sekojot tādiem Bībeles varoņiem kā Dāvids un Pāvils, slavēja Dievu pat vajāšanu un dzīves pārbaudījumu brīžos. Šie pirmie kristieši slavēja Dievu no liesmām, no mietiem, no amfiteātriem, kas bija pilni savvaļas dzīvnieku, no krustiem, no cietumu kamerām un no spīdināšanas kambariem. Viņi nedomāja par viņiem nodarīto netaisnību, viņi nerēķināja savas rīcības izmaksas–ieguvumu attiecību. Viņi mīlēja un uzticējās Dievam un nevilcinājās radikāli un galīgi apņemties uzticēties savam Dievam. Viņi neuzskatīja, ka mirt par savu Kungu ir grūts uzdevums. Drīzāk viņi uzskatīja, ka ciest un mirt par savu mīļoto Glābēju ir privilēģija. Bez vilcināšanās viņi uzticējās Dievam un Viņa apsolījumam par augšāmcelšanos un uzskatīja nāvi tikai par mirkli ceļā uz tikšanos ar savu Kungu godībā. Rakstot par Dāvida pieredzi, kad viņš saskārās ar sava dēla Absaloma sacelšanos, Elēna G. Vaita atzīmē Dāvida ieradumu grūtību brīžos dziedāt un slavēt Dievu: “Ko gan izjuta tik nežēlīgi vajātais tēvs un ķēniņš šo lielo briesmu brīdī? “Stiprais vīrs”, karotājs, ķēniņš, kura vārds bija likums, cieš no sava dēla nodevības, no dēla, kuru viņš mīlēja, lutināja un kuram negudri uzticējās; viņam jāpanes arī to savu padoto aiziešana un pāri darījumi, kas pie viņa bija saistīti ar visstiprākajām godprātības un uzticības saitēm. Kādos vārdos lai Dāvids tagad izsaka savas dvēseles izjūtas? Vislielāko grūtību un briesmu brīdī ķēniņa sirds paļaujas uz Dievu un viņš dzied. . . Psalm 3:2–9.” (Elēna G. Vaita, *Sentēvi un pravieši*, 741., 742. lpp.).

Grāmatas *Lielā cīņa* 2. nodaļā “Vajāšanas pirmajos gadsimtos” Elēna G. Vaita apraksta, kā dziedāšana un Dieva slavēšana deva kristiešiem patiesu un dziļu prieku un mieru vissmagāko ciešanu un vajāšanu laikā: “Daudzi, līdzīgi Dieva kalpiem senatnē, tika “mocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu labāku augšāmcelšanos”. ... Tie atsauc atmiņā sava Meistara vārdus, ka, ja viņi tiek vajāti Kristus dēļ, tad tiem jābūt sevišķi liksmiem, jo liela būs alga Debesīs, tādēļ ka pirms viņiem tāpat ir vajāti pravieši. Tie priecājās, ka ir atrasti cienīgi ciest par patiesību, un tā no sprakstošajām liesmām atskanēja uzvaras dziesmas. Ticībā skatoties uz augšu, tie redzēja Kristu un Viņa eņģeļus ar visdziļāko interesi vērojam un atzinīgi novērtējam uzticīgo nelokāmību. Tiem bija dzirdami pie Dieva troņa teiktie vārdi: “Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.” (Atkl. 2:10)” (*Lielā cīņa*, 41. lpp.).

Nosacījumi, lai priecātos par pārbaudījumiem

Slavēt Dievu un priecāties par Viņu krīzes situācijā ir iespējams tikai tad, ja esam pārlicināti par lietas vai personas, par kuru cīnāmies, labestību un taisnīgumu. Mūsu gadījumā lieta un Persona ir Viens. Priecāties pārbaudījumu un vajāšanu laikā ir iespējams, ja mēs uzticamies Dievam, ja saprotam Viņu un Viņa plānus, ja esam pārlicināti, ka Dievs ir taisnīgs un labs, un ka Viņš un Viņa lieta ir mūsu pilnīgas un absolūtas uzticības vērtā. Tādējādi prieks pārbaudījumos rodas no apziņas, ka (1) Dievs ir reāls un labs; (2) ka Viņš mūs ir radījis, mēs piederam Viņam, Viņš mūs mīl un mēs Viņam atbildam ar mīlestību; (3) ka lielā cīņā ir reāla, ka tie ir sātana uzbrukumi Dievam un mums, un ka Dievs ir mūsu pusē un mēs esam Viņa pusē; (4) ka Dievs mūs atpestī no grēka un sātana varas, un ka mēs un Dievs Kristū esam un būsīm uzvarētāji; un (5) ka Dieva lieta jeb misija nest pestīšanu visai pasaulei ir tā vērtā, lai mēs panestu visas ciešanas, ja nepieciešams, pat līdz nāvei.

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Izlasiet Habakuka 3:16, 17 un padomājiet, kā jūs varat priecāties savās ciešanās. Kā jūs varat slavēt Dievu ciešanu brīžos?
2. Mūzika ir spēcīga motivācija tādām cilvēka aktivitātēm kā darbs, vingrošana un cīņa. Piemēram, militāriem spēkiem visā pasaulē ir sava mūzika, kas ceļ karavīru morāli. Pārbaudiet, kāda mūzika motivē jūsu garīgo dzīvi. Cik daudz prieka un miera jūs izjūtat savā dzīvē, slavējot un dziedot Dievam?
3. Apņemieties iemācīties vecas un jaunas dziesmas no galvas, lai tās dziedātu no galvas un ar izpratni. Kad esat grūtā situācijā, dziediet kādu dziesmu. Kā šī pieredze palīdz jums kļūt uzvarētājiem un/vai jūs uztur?

Klusums pārbaudījumos

Galvenā rakstvieta: *Mateja 5:5*

Studiju fokuss: *Ps. 32:1–14; Ps. 62:1–8; Eccēh. 24:15–27; Mt. 5:43–48; 1. Pēt. 2:18–25.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Biblisko reliģiju gan Vecajā, gan Jaunajā derībā raksturo lēnprātība. Mozus ir pazīstams kā lēnprātīgākais cilvēks uz zemes (*4. Moz. 12:3*). Dāvids paziņoja, ka “lēnprātīgie iemantos zemi” (*Ps. 37:11*). Praviēši pasludināja, ka Dievs svētīs lēnprātīgos (*Jes. 11:4; Jes. 29:19; Jes. 66:2; Cef. 2:3; Cef. 3:11, 12*). Pats Dievs ir aprakstīts kā lēnprātīgs un lēnprātību veicinošs (*Ps. 25:9, Ps. 45:4, Ps. 147:6*). Jēzus bija lēnprātīgs (*Mt. 11:29; Mt. 21:5; 2. Kor. 10:1*) un lika lēnprātību kristietības pamatā (*Mt. 5:5*). Apustuļi bija lēnprātīgi (*2. Kor. 10:1*) un mudināja kristiešus būt lēnprātīgiem (*Gal. 5:23; Ef. 4:2; Kol. 3:12; 1. Tim. 6:11; 2. Tim. 2:25; Tit. 3:2; Jēk. 1:21; Jēk. 3:13; Jēk. 4:6; 1. Pēt. 3:14; 1. Pēt. 5:5*). Kamēr zemes impērijas un valstības tiek veidotas, balstoties uz tādām vērtībām kā pārdrošība, spēks un militāra iekarošana, Dieva reliģija veido un iekaro ar lēnprātību, mīlestību un žēlastību. Tomēr Dieva lēnprātība nenozīmē, ka Viņš ir bezspēcīgs. Drīzāk lēnprātība ir būtiska Dieva rakstura iezīme un veids, kā Viņš izturas pret Visumu un mums, grēciniekiem.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas mācību stunda izceļ divas galvenās tēmas:

1. Lēnprātība kristietībā ir būtiska. Tomēr tikpat būtiska ir pareiza bibliskās lēnprātības izpratne un tās īstenošana mūsu dzīvē. Bibliskā lēnprātība neizriet no politiska aprēķina, tā drīzāk ir patiens skatījums uz pasauli caur Dieva būtiskākās īpašības — mīlestības — prizmu.
2. Kristieši nav lēnprātīgi paši par sevi. Viņu lēnprātības avots drīzāk ir viņu mīlošais, žēlsirdīgais Dievs—Trīs—Vienā: Tēvs, Dēls un Glābējs Jēzus Kristus, un Svētais Gars.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Vai lēnprātība ir vergu morāle?

Viens no spēcīgākajiem uzbrukumiem kristietībai un tās pazemības un lēnprātības koncepcijai mūsdienās nāca no vācu eksistenciālisma filozofa Frīdriha Nīčes (1844–1900). Ciešanas bija ne tikai Nīčes dzīves neatņemama sastāvdaļa, bet arī būtiska viņa filozofijas interešu joma. Ļoti agrā vecumā viņš zaudēja tēvu un daudzus citus ģimenes locekļus. Visu mūžu Nīče cīnījās ar novājinošām veselības problēmām, un galu galā pēdējos vienpadsmit dzīves gadus viņu izolēja garīga slimība. Studējot klasiskās valodas un filozofiju, Nīče īpaši interesējās par sengrieķu kultūru un filozofiju. No tās viņš secināja, ka Eiropa ir zaudējusi savu antīko spēku. Vainīgs? Neviens cits kā kristietība! Nīče uzskatīja, ka kristietība ir atņēmusi Eiropai tās klasisko grieķu un romiešu kultūru — varonību, spēku un cēlumu. Pēc Nīčes domām, Rietumiem, pat visai cilvēcei kopumā, bija jāatjauno šis klasiskais skatījums, ja tā vēlējās izdzīvot un uzplaukt.

Pēc Nīčes domām, pastāv divu veidu morāle: kungu, dižciltīgo, stipras gribas cilvēku morāle un vergu jeb vājo morāle. Kungu morāle pati nosaka savas vērtības, pati lemj par savu rīcības virzienu un vērtē to caur tās seku prizmu, piemēram, kā noderīgu (labu) vai kaitīgu (sliktu). Tādējādi patstāvība, vara, bagātība, cēlsirdība, optimisms, izcilība un drosme tiek uzskatītas par labām, bet vājums un lēnprātība — par sliktām. Turpretī vergu morāle nerada vērtības vai rīcību, bet tikai reaģē uz kungu morāles noteiktajām vērtībām vai rīcību un pretojas tām. Ja kungu morāle koncentrējas uz darbību, vergu morāle ir reakcionāra vai, kā Nīče teiktu, pamatojas aizvainojumā; kamēr kungu morāle

ir apspiedoša, vergu morāle ir graužoša un manipulatīva; kamēr kungu morāle ir vairāk individuālistiska, vergu morāle vairāk ir komunitāra (vērsta uz sabiedrību).

Tādējādi, tā kā vājie nespēj gāzt varenos ar tīru spēku, viņi ķeras pie kungu vērtību sistēmas pārinterpretēšanas un noniecināšanas. Tā vietā, lai baudītu stiprā cilvēka morāli, vājie savu pazemojuma situāciju projicē uz absolūto, universalizējot savas vērtības.

Pēc Nīčes domām, kristietība ir vājo, vergu morāles reliģija. Pēc viņa paša vārdiem: “Kristietība ir nostājusies visa vājā, zemā, neveiksmīgā pusē; tā ir padarījusi par ideālu visu, kas ir pretrunā ar stipras dzīves saglabāšanas instinktiem; tā ir samaitājusi pat visgarīgāko dabu saprātu, mācot cilvēkiem redzēt augstākās garīgās vērtības kā grēcīgas, kā maldinošas, kā kārdinājumus. Visnožēlojamākais piemērs — Paskāla samaitātība, kurš uzskatīja, ka viņa saprātu samaitājis iedzimtais grēks, lai gan vienīgais, kas to samaitā bija pati kristietība!” Friedrich Nietzsche, *The Anti-Christ, Ecce Homo, Twilight of the Idols and Other Writings*, ed. Aaron Ridley and Judith Norman (Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2005), 5. lpp.

Nīčes skatījumā kristietība ir vēl viena nabago un vājo reakcija, kuras mērķis ir gāzt un kontrolēt varenos, izmantojot manipulācijas. Kristieši ir samierinājušies ar savu verdzības likteni, un viņiem nav gribas kļūt par sava likteņa saimniekiem. Tādēļ viņi liekulīgi nosoda kā grēcīgu to, kas ir varenajiem, un cildina kā tikumu to, kas kristiešiem nav pieejams, uzspiežot savu jauno morāli visiem cilvēkiem. Respektīvi, tā kā kristieši nevarēja uzvarēt bagātos un varenos ar citiem līdzekļiem, viņi izdomāja veidu kā kontrolēt varenos ar savu morāli. Šajā kristīgajā morālē kristieši, piemēram, savu neizbēgamo vājumu un pakļaušanos citiem cilvēkiem pārvērstu par paklausības tikumu. Savukārt kristiešu nespēja atiebties liktu kristiešiem izgudrot piedošanas tikumu. Tāpat viņi radītu arī citus tikumus, piemēram, dievbijību, mīlestību, savstarpīgumu un vienlīdzību. Lai cik cēli šie tikumi daudziem liktos, Nīčei kristīgā morāle bija nepieņemama, iracionāla un atbaidoša, jo, viņaprāt, kristieši izmantoja šos tikumus, lai apvērstu stipro un cēlo šīs pasaules cilvēku morāli, lai viņus paverdzinātu un pat apspiestu. Nīčes skatījumā kristīgā morāle tur cilvēkus kontrolē, tur viņus neziņā un padara viņus parastus, necilus.

Acīmredzami Nīčes kritika pret kristīgo morāli un tās pamatkonceptiju par lēnprātību ir nožēlojami nepareiza kristietības izpratne. Kristīgais lēnprātības tikums neizriet no bezspēcības, bet gan no Dieva spēka, taisnīguma un mīlestības. Kad Jēzu aizveda uz jūdu tiesu un kāds ierēdnis Viņam iesita, Jēzus pieprasīja atbildi par šo netaisnīgo rīcību (*Jņ. 18:23*). Evaņģēlijos ir skaidri pateikts, ka Jēzus mira pie krusta nevis tāpēc, ka Viņam nebija iespējas izbēgt (*Mt. 26:53*), bet tāpēc, ka Viņš brīvprātīgi un ar mīlestību atdeva savu dzīvību mūsu pestīšanai (*Jņ 10:17, 18; Jņ 18:4–11; Jņ 19:11; Fil 2:6–9*). Kristīgā lēnprātība ir nevis baiļu, bet mīlestības rezultāts.

Pāvils māca kristiešiem dzīvot “visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesot mīlestībā” (*Ef. 4:2*). Pāvils paskaidro, ka mēs priecājamies par savām ciešanām un zinām, ka “mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība” (*Rom. 5:3–5*). Tālāk Pāvils paskaidro, ka Dievs mums parādīja Savu mīlestību, kad mēs bijām bezspēcīgi un nepakļāvīgi (*Rom. 5:6–8*). Jānis apstiprina šo Bībeles patiesību, kad viņš paziņo: “Mīlēsim, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.” (*1. Jņ. 4:17–21*).

Raksturojot cilvēkus kā bezspēcīgus, Pāvils nevis nomelno cilvēci, bet gan apraksta cilvēka stāvokļa realitāti (*skat. arī Rom. 3:26; Rom. 7*). Bībele cilvēku bezspēcību neuzskata par šķiru cīņu, bet gan attēlo visus cilvēkus kā bezspēcīgus grēka un nāves priekšā. Bibliskā kristietība arī nepatiesi nenomelno cilvēci, lai maldinātu, liekot cilvēkiem saukt Dievu pēc žēlastības. Drīzāk Bībele reālistiski apraksta cilvēku grēcīgo

stāvokli un attēlo Dievu, kurš brīvprātīgi un mīlestībā pazemojas, lai glābtu augstprātīgo, dumpīgo cilvēci (Jņ. 1:11, 12; Jņ. 3:16).

Kā kāds ir teicis, lai būtu lēnprātīgs, ir vajadzīgs spēks! Un ir nepieciešams dievišķs spēks, lai mīlētu grēcīgus, augstprātīgus, dumpinieciskus cilvēkus! Iespējams, viens no spilgtākajiem Jēzus lēnprātības piemēriem bija Viņa lūgšana pie krusta par cilvēkiem, kas sita Viņu krustā un izsmēja Viņu: “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.” (Lk. 23:34, skat. arī Mt. 12:15–20, Ap.d. 8:32, 1. Pēt. 2:21–23). Lēnprātība ir daļa no Gara augļiem; tā ir Dieva spēks, kas stiprina mūs pārvarēt šīs pasaules pārbaudījumus.

Mozus lēnprātība un Dieva dusmas

Kā gan Mozus, Dieva kalps, varēja tikt dēvēts par lēnprātīgāko cilvēku, kāds jebkad staigājis pa zemi, bet tajā pašā laikā Bībele Dievu attēlo kā dusmu pilnu? Mums ir jāsaprot, ka Dieva dusmas nav pretstats lēnprātībai. Dievišķās dusmas ir Dieva reakcija uz grēku un Viņa pretīgums pret to. Taču Dievs patiesi mīl grēcinieku. Ja Dievs būtu bijis augstprātīgs, Viņš nebūtu gaidījis apmēram 1600 gadus, lai pirmsplūdu cilvēki atgrieztos pie Viņa. Tāpat Viņš nebūtu gaidījis vairāk nekā 400 gadus, lai kānaānieši piepildītu savas netaisnības kausu. Tāpat Viņš nebūtu gaidījis aptuveni 1500 gadus, lai israēlieši būtu uzticīgi Viņam. Tāpat Dievs nebūtu gaidījis aptuveni 2000 gadus, lai kristieši izpildītu savu misiju. Augstprātīgs Dievs tos visus būtu nekavējoties iznīcinājis. Taču Dievs uzrunā tos visus ar mīlestību un cerību, aicinot atgriezties attiecībās ar Viņu.

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Mūsu Dievs ir perfekts komunikators. Viņš atklāti un saprotami pasaka cilvēkiem, kas Viņam patīk un kas nepatīk. Tādējādi Dievs neatstāj mums šaubas par savām jūtām attiecībā uz grēku — Viņš to noraida. Tajā pašā laikā Dievs nepazemo grēcinieku ar mērķi viņu pakļaut. Tā vietā Dievs runā par grēka radīto situāciju; tajā pašā laikā Viņš piedāvā risinājumus. Jā, Viņa reakcija pret grēku ir nepārprotama, taču viennozīmīgs ir arī Viņa aicinājums grēciniekiem salīdzināties ar Viņu. Padomājiet par to, kā jūs varat būt lēnprātīgi, bet vienlaikus nosodīt grēku savā dzīvē un savas ģimenes un kopienas locekļu dzīvē.
2. Padomājiet par ideju, ka mūsu dzīve ir teātris citām pasaulēm skatīties un mācīties. Dalieties ar sabatskolas grupu savās sajūtās, domājot par šo ideju. Kā mainās jūsu dzīve, kad apzināties šo plašāko ainu?

Gaidīšana pārbaudījumos

Galvenā rakstvieta: *Galatiešiem 5:22*

Studiju fokuss: *1. Sam. 26; Ps. 37:1–11; Rom. 5:3–5; Rom. 15:4, 5.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Cerību un lēnprātību kā būtiskus instrumentus pārbaudījumu pārvarēšanai nosaka gaidīšana. Tomēr bibliskais gaidīšanas jēdziens nav tikai gaidīšana, bet gan gaidīšana ar pacietību. Šī pacietība nav politiska viltība, bet gan Gara augļu sastāvdaļa. Dieva tauta pacietīgi gaida pārbaudījumos, jo Dievs pats ir pacietīgs. Dievs ir pacietīgs, jo Viņš savā raksturā ir mīlošs un arī tāpēc, ka Viņš izvēlas vislabāko brīdi, lai iejauktos. Bet šo labāko brīdi Dievs ir aprēķinājis tā, lai piedāvātu pēc iespējas vairāk laika pēc iespējas vairāk cilvēku glābšanai. Arī šajā gadījumā gaidīšana ir iespējama tikai tad, ja mēs uzticamies Tam, uz kuru mēs gaidām.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas stundā tiek uzsvērtas divas galvenās tēmas:

1. Mēs saprotam, ka pacietīga gaidīšana ir daļa no Gara augļiem un ir izšķiroša mūsu pārbaudījumu pārvarēšanā.
2. Pacietīga gaidīšana kļūst iespējama tad, kad pazīstam un uzticamies cilvēkam, kuru gaidām.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Dieva pacietība

Viens no Bībeles izteicieniem, kas raksturo Dieva pacietību, ir “lēns dusmoties” (*Neh. 9:16, 17, skat. arī 2. Moz. 34:6; 4. Moz. 14:18; Ps. 103:9; Jņ. 4:2; Nah. 1:3*). Ievērojiet, ka lielākajā daļā šo rakstvietu izteiciens “lēns dusmoties” ir ievietots kontekstā ar citiem dievišķiem raksturojumiem, piemēram, Dievs ir “bagāts žēlsirdībā”, “pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā”, “žēlīgs”. Turklāt Bībelē Dievs ir attēlots kā tāds, kas “pacieš” cilvēkus (*1. Moz. 18:17–33; 4. Moz. 14:27; 5. Moz. 8:2; Neh. 9:30, 31; Ps. 78:39; Jes. 42:14; Ec. 20:17; Ap.d. 13:18; 1. Pēt. 3:20*). Tajā pašā laikā tiek uzsvērts, ka Dievs ir “pacietīgs un bagāts žēlsirdībā” (*2. Moz. 34:6*) un ir “brīnumu” Autors (*Neh. 9:17*). Tajā pašā laikā Viņš “nepamet nesodītus” vainīgos (*4. Moz. 14:18, skat. arī Nah. 1:3, 1. Pēt. 3:20*).

Tādējādi ir skaidrs, ka Dieva pacietību nedrīkst jaukt ar vienaldzību, bezspēcību vai neizlēmību. Dieva pacietība nav arī fasāde, lai aprēķinātu labāko laiku atriebībai. Drīzāk Dievs ir pacietīgs, jo Viņš ir pārpilns mīlestības pret mums un vēlas glābt pēc iespējas vairāk cilvēku. Pāvils mums retoriski jautā: “Jeb tu pārproti Viņa neizsmeļamo laipnību, pacietību un lēnību, nesajēgdams, ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos?” (*Rom. 2:4, skat. arī Rom. 9:22–24*). Pēteris arī paziņo, ka “Kunga pacietība ir glābšanai dota” (*2. Pēt. 3:15, NKJV*), jo “Tas Kungs nevilcina Savu apsoliņumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.” (*skat. plašākā kontekstā 2. Pēt. 3:9*).

Mūsu pacietība

Bibliskais skaidrojums par Dieva pacietību palīdzēs visiem kristiešiem un jo īpaši mums, Septītās dienas adventistiem, saprast Jēzus otrās atnākšanas aizkavēšanos. Turklāt tas palīdzēs mums novērtēt un attīstīt mūsu pašu pacietību. Īss, neizsmeļošs Bībeles pētījums par pacietību sniedz vairākus secinājumus: 1. Bībele māca, ka pacietība ir neatņemama kristīgās dzīves sastāvdaļa un nāk no Dieva. Dievs mūs apgērbj ar

pacietību kopā ar žēlsirdību, pazemību un lēnprātību, jo “viss un visos — Kristus” (Kol. 3:11) un tāpēc, ka Dievs mūs ir “izredzējis” (sk. Kol. 3:12). Jēzus darbojas mūsos ar savu pacietību (1. Tim. 1:16). Mēs esam pacietīgi, pateicoties “aicinājumam”, ko Dievs mums ir devis (Ef. 4:1, 2; 2. Tim. 4:2). Kristīgā pacietība ir daļa no Svētā Gara augļiem (Gal. 5:22). Tā nāk kopā ar citiem kristiešu tikumiem, piemēram, mīlestību, cerību un lēnprātību (Gal. 5:22; Kol. 3:12; Ef. 4:1, 2; 2. Tim. 4:2). Mīlestība ir pacietīga (1. Kor. 13:4), un mūsu cerība ļauj mums pacietīgi gaidīt (Rom. 8:25). Pacietība mūs stiprina ar prieku (Kol. 1:11), un pacietība rada raksturu (Rom. 5:3, 4; Jēk 1:3, 4).

2. Pacietība ir galvenā īpašība, kas raksturo Dieva atlikumu pēdējos laikos: “Šeit ir svēto pacietība; šeit ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl. 14:12, NKJV; skat. arī Atkl. 13:10). Atlikums saprot, ka viņiem ir jābūt pacietīgiem līdz Tā Kunga atnākšanai, līdzīgi kā zemnieks ir pacietīgs, līdz raža ir gatava (Jēk. 5:7, 8, skat. arī Lk. 8:15, Ebr. 6:12, Ebr. 10:36, Atkl. 14:14–20). Mēs gūstam drosmi no Dieva norādījuma Habakukam, ka, pat ja dažkārt var šķist, ka daži gala laiku pravietojumi ir tālu no savas galīgās piepildīšanās, mums ir neatlaidīgi jāgaida: “Šī parādība īstenosies noteiktā laikā, un tās īstenošanās steidzīgi tuvojas, un, pat ja tās piepildīšanās vilcinātos, tad tomēr stipri būs cerēt uz to, jo tas viss nāktin nāks un nekur nepaliks.” (Hab. 2:3). Dievs mūs aicina: “Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs!” (Ps. 46:11). Dāvids uzstāj, ka ticīgajam ir jāmacās paļauties uz Kungu: “Bet es esmu pilns paļāvības, jo redzu Tā Kunga laipnību dzīvo zemē. Esi droša un stipra, mana sirds, un gaidi uz To Kungu!” (Ps. 27:13–14).

3. Pa to laiku mūs ceļā uzmundrina vesels pacietības liecinieku mākonis: “Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.” (Ebr. 12:1, 2). Starp lielajiem pacietības piemēriem ir Ābrahāms (Ebr. 6:15), kā arī pravieši un Ījabs, kuri apliecina, ka “Tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs.” (Jēk. 5:11). Jeremija nolēma gaidīt uz To Kungu, lai kas notiktu: “Tas Kungs ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es cerēšu uz Viņu.” (Raud. 3:24), jo “labvēlīgs ir Tas Kungs tam, kas uz Viņu cer, dvēselei, kas Viņu meklē.” (Raud. 3:25).

Pāvils paskaidro, ka Rakstos minētie piemēri ir paredzēti, lai palīdzētu mums attīstīt izturību un dotu mums cerību (Rom. 15:4, 5). Daudzi citi ticības vīri un sievas gan Jaunās derības laikā, gan pēc tam pacietīgi izturēja ciešanas un drosmīgi nesa Dieva vārdu un lietu: “Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekusis.” (Atkl. 2:3, skat. arī Rom. 12:12, 2. Tim. 2:24, 2. Tes. 1:4, Atkl. 1:9, Atkl. 2:19, Atkl. 3:10). Protams, Jēzus ir mūsu lielākais pacietības un lēnprātības piemērs ciešanās: Kristus ir cietis mūsu labā, atstājis mums piemēru, lai mēs sekotu Viņa pēdām: “Arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām. Tas grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu Viņa mutē; Viņš zaimots neatbildēja ar zaimiem, ciezdams nedraudēja, bet atstāja visu Tam, kas spriež taisnu tiesu.” (1. Pēt. 2:21–23).

4. Jā, šai dzīvē pacietībai ir praktiski aspekti; tās pretstats, nepacietība, sabojā mūsu pašreizējo dzīvi un padara mūs par muļķiem (Sal.pam. 14:29; Sal.pam. 15:18; Sal.pam. 16:32; Sal.pam. 25:15; Sal.māc. 7:8, 9). Bet pacietība ir tas tikums, ko Dievs mums dod ciešanu pārdzīvojumā, kas palīdz mums uzvarēt un nodrošina mūžīgo dzīvību. Savā mācībā par bēdām pasaulē Jēzus pamāca: “Ar savu izturību jūs iemantosiet sev dzīvību!” (Lk. 21:19). Apustulis Pāvils apgalvo, ka “Tiem, kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā un to, kas neiznīkst, Viņš dos mūžīgu dzīvību.” (Rom. 2:7). Caur pravieti Jesaju Dievs mums apsola: “Bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.” (Jes. 40:31, skat. arī Ps. 37:7–9, Ps. 40:2).

Pacietība ir paļāvība

Ians gulēja slimnīcā ar vēzi. Bija bargā ziema ar ārkārtīgi zemu temperatūru. Kādu rītu, kad medmāsa ienāca viņa palātā, lai viņu pārbaudītu, Ians teica medmāsai, ka viņa sieva Anastasija tajā dienā ieradīsies viņu apciemot. Medmāsa atbildēja: “Es tā nedomāju, ārā ir mīnus 30 grādu!” Vīrietis atcirta: “Es pazīstu savu sievu un uzticos viņai. Viņa ir īpaša! Kad viņa kaut ko sola, viņa to arī izpildīs, lai kas notiktu!” Stundu vēlāk Anastasija ienāca Iana slimnīcas palātā. Vēlāk tajā pašā dienā medmāsa teica Ianam: “Es nopietni šaubījos, vai jūs sieva atnāks. Bet tagad es zinu, ka viņa patiešām ir īpaša!” Mūsu gaidīšanu nosaka zināšanas par personu, kuru gaidām, un uzticēšanās šai personai. Ja mēs pazīstam Dievu un uzticamies Viņam, gaidīšana mūs nenovedīs izmisumā, bet drīzāk pie pacietīgas un darbīgas gaidīšanas.

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Mūsu pacietība izpaužas — un tā mums patiešām ir ļoti nepieciešama — dažādos dzīves aspektos: ģimenē, biznesā, veselībā, garīgumā utt. Tomēr mūsu patiesā pacietība vienmēr būs sakņota Gara augļos. Uzrakstiet savu pacietības novērtējumu dažādos savas dzīves aspektos. Ko jūs esat atklājuši? Kurās jūsu dzīves jomās to var uzlabot? Kā jūs ar Dieva palīdzību varat to panākt?
2. Nepacietība tiek uzskatīta par nenobriedušam cilvēkam raksturīgu iezīmi. Parasti bērniem ir grūti gaidīt, nobriedušiem cilvēkiem ir vieglāk gaidīt. Nobriedušiem cilvēkiem pieredze un uzticēšanās ir ļāvusi pacietīgi gaidīt. Novērtējiet savu garīgo briedumu. Kā jūs plānojat turpināt augt savā pacietībā?

Mirt kā sēklai

Galvenā rakstvieta: *Jāņa 12:24*

Studiju fokuss: *1. Sam. 2:12–3:18; 1. Sam. 13:1–14; Cah. 4; Rom. 12:1, 2; Fil. 2:5–9.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Nāve ir fascinējošs elements visās reliģijās. Bibliskajā kristietībā nāvei ir divas konotācijas. No vienas puses, nāve ir grēka rezultāts un sods par to. No otras puses, mūsu dzīve ar Dievu sākas ar nāvi — ar nāvi grēkam. Tikai tad, kad mēs piedzīvojam šo nāvi grēkam, mēs varam pilnībā baudīt dzīvi Dieva valstībā. Nāve grēkam noved pie nāves, kas ir grēka rezultāts, pārvarēšanas un konfrontācijas ar to. Taču abi šie notikumi ir iespējami, pateicoties Kristus nāvei par mums.

Nodarbību tēmas: Šīs nedēļas mācību stundas galvenās tēmas ir divas:

1. Nāve grēkam ir Svētā Gara iemiesošanās un dzīvošanas ietvars. Pats Gars personīgi īsteno mūsu raksturu pārveidošanu pēc Jēzus Kristus tēla un dod mums spēku dzīvot dzīvi, kas ir veltīta kalpošanai un paklausībai Dievam.
2. Ja nepiedzīvosim nāvi grēkam, mēs turpināsim dzīvot egocentrisma un sev izpatikšanas dzīvi, grēka dzīvi, kas patiesībā ved nāvē.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Labā un ļauna atzīšanas koks (1. Moz. 2:9, 17)

Diezgan zīmīgs koka nosaukums! Taču Dievs radīja koku ar šādu nosaukumu Ēdenes dārzā, kad Viņš pamācīja mūsu vecākus par viņu dzīvības saglabāšanu: “No visiem dārzā kokiem ēdams ēd, bet no laba un ļauna atzīšanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.” (*1. Moz. 2:16, 17*).

Divas lietas ir svarīgas mūsu pašreizējai diskusijai. Pirmkārt, Bībeles tekstā nav nekādu norāžu par indīgām vai prātu mainošām vielām, kas atrastos aizliegtā koka auglī. Gluži otrādi, Dievs radīja visu “labu” un “ļoti labu”, Viņš nav radījis neko nepilnīgu, nepilnīgu, slikto vai ļaunu (*1. Moz. 1:21, 31, skat. arī 1. Moz. 2:1–3*). Grēks un ļaunums nebija Dieva perfektajā radībā, bet gan “ienāca pasaulē” caur Ādama rīcību (*Rom. 5:12*). Turklāt kārdināšanas laikā čūska uzstāj, ka, ja Ieva ēdīs no aizliegtā koka, viņas “acis atvērsies” un viņa “būs kā Dievs, zinādama labu un ļaunu.” (*1. Moz. 3:4, 5*). Tad Ieva “redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru”, un viņa ēda un pasniedza arī savam vīram (*1. Moz. 3:6*). Aizliegtā augļa ēšanas rezultāts bija tāds, ka “viņu abu acis tapa atvērtas, un viņi atzina, ka viņi bija kaili” (*1. Moz. 3:7*). Starp citu, koks nav nosaukts par Dieva “atzīšanas koku” vai vispārīgi par atzīšanas koku, bet gan par “laba un ļauna atzīšanas koku”, attiecinot to uz morāli.

Tādējādi koka nosaukums un stāsts 1. Mozus grāmatas 2. un 3. nodaļā norāda, ka tas, kas mainījās, bija Ādama un Ievas perspektīva, viņu skatījums, attieksme un viņu attiecības ar Dievu. Viņu izvēle bija morāla nepaklausība jeb sacelšanās pret Dievu. Izteiciens “atzīt labu un ļaunu” Bībelē attiecas uz morālo briedumu, kad cilvēks kļūst pilngadīgs un patstāvīgs jeb morāls tiesnesis (*sk. 5. Moz. 1:39, 2. Sam. 14:17, 1. Ķēn. 3:9, Jes. 7:16, Ebr. 5:14*). Jautājums ap laba un ļauna atzīšanas koku bija par to, kurš ir tiesnesis un kurš ir morāles avots un standarts. Aizliedzot ēst no šī koka augļiem, Dievs noteica sevi kā augstāko morāles avotu uz zemes, tāpat kā Viņš bija Visumā. Ēdot no koka, Ieva un Ādams nolēma, ka viņi ir morāles avots. Viena lieta, ja kāds praktizē morāli un nošķir labo no ļaunā caur Dieva atklāsmes prizmu (*5. Moz. 30:14–16, 2. Sam. 14:17, 1. Ķēn. 3:9*,

Ebr. 5:14). Taču pavisam kas cits ir noteikt sevi par morāles avotu un standartu pretstatā Dieva atklāsmei un pavēlei — tas ir līdzvērtīgi tam, ka cilvēks pasludina sevi par Dievu, tā ir sacelšanās pret Dievu un vēlme gāzt Viņa troni.

Tieši to ierosināja čūska (*1. Moz. 3:4, 5*), un tieši to sātans bija darījis debesīs un turpina darīt uz zemes (*Jes. 14:13, 14; Ec. 28:2, 12–17*). Tādējādi čūska ieteica Ievai, ka, ēdot aizliegtu augli, “jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.” (*1. Moz. 3:5*). Būt “kā Dievam” nenozīmē kļūt dievišķam pēc būtības, bet gan būt savas morāles avotam, kas nosaka, kas ir labs un kas ļauns. Šāda neatkarība ir pašpietiekamība un neatkarība no Dieva, sacelšanās, kas nozīmē Dieva aizstāšanu vai aizvietošanu ar sevi vai kādu citu, vai kaut ko citu.

Otrkārt, un kā sekas tam, ēšana no laba un ļauna atzīšanas koka, sacelšanās pret Dievu un mēģinājums sēdēt Viņa tronī noved pie nāves. Tāpēc Dievs uzreiz brīdināja Ādamu un Ievu, ka ēšana no aizliegtā koka noved pie nāves (*1. Moz. 2:17*). Dievs ir vienīgais dzīvības avots (*1. Moz. 2:7; 5. Moz. 30:20; Jņ. 1:1–4; Jņ. 4:13, 14; Jņ. 6:32–35; Jņ. 11:25–27; Jņ. 15:1–5; Rom. 6:23; Kol. 1:16, 17*). Radības apsēšanās Dieva tronī ir līdzvērtīgi tam, ka tā atslēdz sevi no vienīgā dzīvības avota, kas ir tas pats, kas nodot sevi nāvei.

Taču šāda nāve nav parasta nāve. Tā ir labprātīga nošķiršanās no Dieva, lēmums nedzīvot saskaņā ar Dieva valdību (*1. Jņ. 3:4; Jes. 14:9, 10, 16; Ec. 28:2, 9, 16, 17*). Šī nošķiršanās ir grēka un nāves būtība. Mēs nezinām, ko Ādams un Ieva domāja, dzirdot vārdu “nāve”, bet viņi noteikti domāja par kaut ko drūmu. Bet pēc 6000 gadiem mēs pārāk labi zinām, ka nāve ir traģēdija.

Nāve kā risinājums ... nāvei

Vai ir risinājums nāvei? Jā! Un mēs to zinām no evaņģēlija būtības: “Grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (*Rom. 6:23*). Tomēr kā mēs saņemam šo mūžīgās dzīvības dāvanu? Paradoksāli, bet mūžīgās dzīvības dāvana nāk ar ... nāvi! Šeit ir norādīti divi nāves veidi. Pirmkārt, Jēzus Kristus mira mūsu vietā un mūsu labā. Viņš uzņēmās mūsu nāvi uz sevi un deva mums mūžīgās dzīvības cerību (*Jņ. 3:16; Rom. 3:25; Rom. 5:8; 2. Kor. 5:21; 1. Pēt. 1:18–20*). Otrkārt, ir norādīta arī mūsu pašu nāve. Taču šī nāve nav sods par grēku — Jēzus nomira mūsu vietā. Drīzāk mūsu nāve ir nāve grēkam. Šī nāve (grēkam) ir nepieciešama, ja vēlamies baudīt mūžīgo dzīvi un Dieva valstību. Grēks ir valdošais spēks, kas šķir mūs no Dieva (*Rom. 7:18–20, 23, 24*). Lai tiktu glābti no tā varas, mums ir jāmirst grēkam un jākļūst dzīviem Jēzum un Svētajam Garam (*Rom. 7:4–6*)! Šo nāvi simbolizē kristība (*Rom. 6:1–4*). Pāvils sniedz visskaistāko šī procesa attēlojumu: “Ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsim tādi arī augšāmcelšanās. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sist, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam, jo, kas nomiris, tas ir taisnots no grēka. Bet, ja mēs ar Kristu esam miruši, tad mēs — tāda ir mūsu ticība — arī dzīvosim kopā ar Viņu. Jo mēs zinām, ka no mirušiem uzmodinātais Kristus vairs nemirst: nāvei nav vairs varas pār Viņu, jo mirdams Viņš reiz par visām reizēm nomiris grēkam, bet, dzīvs būdams, Viņš dzīvo Dievam. Tāpat spriediet arī jūs pār sevi, ka esat miruši grēkam, bet Jēzū Kristū dzīvojat Dievam.” (*Rom. 6:5–11*).

Ar “nāvi grēkam” Bībele domā tieši to, kas ir pateikts. Te nav teikts, ka mēs iegūstam mūžīgo dzīvību, burtiski nomirstot. Mēs nemaksājam — un nevaram maksāt par saviem grēkiem ar savu nāvi. Mūsu nāvei nav nekāda glābjoša nopelna. Vienīgā burtiskā nāve, kas ir svarīga mūsu glābšanai, ir Jēzus Kristus nāve pie krusta. Bībele arī neizmanto “nāvi grēkam”, lai paustu vienaldzību pret pasauli, kā tas ir, piemēram, budismā. Dievs ir radījis perfektu pasauli mūsu priekam un lai mēs rūpētos par to (*1. Moz. 1:26–28, 1. Moz. 2:15*). Tātad nāve grēkam nozīmē pieņemt Dieva kundzību un Svētā Gara darbību mūsu dzīvē un noraidīt grēka kontroli (*Rom. 8:1–11*). Mums patīk paklausīt Dievam un kalpot Viņam. Mēs tiekam pārveidoti pēc Kristus tēla un prāta, kurš

neuzskatīja, ka jāturas pie varas, bet noliecās līdz pat zemei un ieņēma mūsu stāvokli un vietu, lai mūs glābtu (*Fil. 2:2–8*).

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Tā ir taisnība, ka mums ir tas, ko mēs saucam par pamattiesībām. Taču mēs dzīvojam ļoti sarežģītā grēka pasaulē, pasaulē, kas visbiežāk mēdz ignorēt vai graut mūsu tiesības. Vēlreiz izlasiet Filipiešiem 2:1–9. Dēla iemiesošanās bija pārbaudījumu pārbaudījums! Kā Jēzus piemērs palīdz jums iziet cauri dažādiem grēka radītajiem pārbaudījumiem, pat ja tas nozīmē zaudēt savas pamattiesības? Kas šajā mācību stundā jums ir izšķirošā lieta, kas maina jūsu skatījumu uz jūsu dzīves pārbaudījumu pārvarēšanu?
2. Stāsts par Samuēlu ir kas vairāk nekā tikai dzirdēšana, reģistrējot kāda mums teiktos vārdus, tas ir stāsts par paklausīšanu tam, ko mēs dzirdam. Pats pravieša vārds jau nozīmē “Dievs dzirdēja” (*sk. 1 Sam 1:20*). Dievs dzirdēja un bija žēlsirdīgs Annai (*1. Sam. 1:17, 19, 20, 27*). Samuēls dzirdēja un paklausīja Dievam. Saprotot, ka Samuēls sākumā neatpazīst Dieva balsi, Ēlis māca Samuēlam, kā veidot attiecības ar Dievu: “Runā, Kungs, jo Tavs kalps klausās!” (*1. Sam. 3:9*). Patiesībā visa pārējā Samuēla grāmata — faktiski visa Bībele — ir par klausīšanos un paklausību vai par nepaklausību: kādā brīdī ļaudis pārstāja dzirdēt Dievu, un līdz ar to arī Dievs pārstāja dzirdēt viņus. Viena no mūsu dzīves lielajām problēmām ir tā, ka mēs klausāmies cits citu, mēs klausāmies Dievu (caur Viņa atklāsmi), bet mēs nepieņemam Viņa vārdus pie sirds un nepaklausām tiem. Kā jūs varat labāk ieklausīties un sadzirdēt savas ģimenes locekļus? Kā jūs varat labāk dzirdēt un paklausīt Dievam? Apdomājiet trīs veidus, kā jēgpilni uzlabot savu dzirdēšanu un attiecības ar citiem cilvēkiem un Dievu.

Kristus pārbaudījumā

Galvenā rakstvieta: *Mateja 27:46*

Studiju fokuss: *Mt. 2:1–18; Mt. 27:51, 52; Lk. 2:7, 22–24; Lk. 22:41–44; Jņ. 8:58, 59; Rom. 6:23; Tit. 1:2.*

PIRMĀ DAĻA — PĀRSKATS

Bībeles reliģijas izcilākā doma ir tā, ka grēku un ciešanas esam radījuši mēs, bet to ir uzņēmis mūsu Dievs. Pasaules reliģijās nav nevienas citas dievības, kas būtu pazemojusies nest šādu upuri. Tāpēc bibliskā kristietība tiek dēvēta par mīlestības un žēlastības reliģiju, sākot no radīšanas līdz pestīšanai. Dievs mūs radīja žēlastībā (un bez mūsu ieguldījuma), jo Viņš mūs mīlēja, un Dievs mūs glābj žēlastībā (arī bez mūsu ieguldījuma), jo Viņš mūs mīl.

Tomēr abos gadījumos (radīšanā un glābšanā) mums ir izvēle pieņemt vai noraidīt Viņa žēlastības rīcību. Pēc tam, kad Ādams un Ieva bija radīti žēlastībā, viņi pieņēma lēmumu noraidīt Dieva radīšanas rīcību un izvēlējās sacelšanās ceļu, kas ved uz iznīcību jeb nāvi. Pēc tam, kad esam glābti žēlastībā caur Kristus nāvi pie krusta, katram no mums ir izvēle pieņemt Dieva upuri mūsu vietā un atgriezties Viņa gaismas, žēlastības un mīlestības valstībā vai arī noraidīt Viņa lielo glābšanu un pazust mūžīgā nebūtībā. Izvēlieties šodien. Bet izvēlieties mīlestību, izvēlieties žēlastību, izvēlieties dzīvi. Izvēlieties Dieva mīlestību, Dieva žēlastību un Dieva dzīvi. Tā darīs jūs laimīgus, tā darīs laimīgus jūsu tuviniekus un tā darīs laimīgu Dievu.

Nodarbības tēmas: Šīs nedēļas mācību stundas divas galvenās tēmas:

1. Jēzus Kristus ciešanas neatspoguļo tikai citas būtnes ciešanas. Drīzāk Viņa ciešanas ir Dieva mīlestības un mūsu glābšanas būtība. Jēzus Kristus cieta par mums un mūsu vietā, lai uz visiem laikiem mūs glābtu no grēka, ciešanu un nāves varas.
2. Ko Jēzus cieta Ģetzemanē un ko tas nozīmē mums.

OTRĀ DAĻA — KOMENTĀRI

Jēzus kalpošanas sākums

Jā, jau no pirmajām savas dzīves stundām Jēzus piedzīvoja un Viņu apņēma cilvēciskās traģēdijas un ciešanas: noliegums, noraidījums, nabadzība un pazemība (piedzimšana silītē), fiziskas ciešanas (apgrauzīšana), slaktiņš, vajāšanas un bēgšana. Bērnībā Jēzus turpināja piedzīvot cilvēciskās ciešanas. Tomēr Jēzus kristība Viņa kalpošanas sākumā norādīja uz Viņa ieiešanu pārbaudījumos, dēļ kuriem Viņš bija nācis, uz kalpošanas veidu, ko Viņš bija nācis piedāvāt. Kāpēc Viņš tika kristīts, ja Viņam nebija grēka?

Protams, Viņš tika kristīts, lai rādītu mums piemēru. Elēna G. Vaita atzīmē, ka “Jēzus pieņemtā kristība nebija Viņa izdarīto grēku grēksūdze. Viņš pielīdzināja sevi grēciniekiem, sperdams soļus, kas jāspēr mums, un, darīdams to, kas jādara mums. Arī Viņa ciešanu un pacietīgās izturības dzīve pēc kristībām ir mūsu paraugs.” (Elēna G. Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 111. lpp.). Taču Kristus kristība ir kas vairāk nekā tikai piemērs.

Apustulis Pāvils paskaidro kristības nozīmi nāves un augšāmcelšanās izpratnē: “Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus Vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē.” (*Rom. 6:3, 4*). Citā vietā Pāvils paskaidro, ka Dievs “To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.” (*2. Kor. 5:21*). Jēzus nāca pasaulē, lai uzņemtos

mūsu grēkus uz sevi un mirtu mūsu vietā, lai mēs varētu saņemt Viņa taisnību. Elēna G. Vaita raksta: “Iznācis no ūdens, Jēzus upes krastā zemojās lūgšanā. Viņa priekšā pavērās jauns, svarīgs dzīves posms. Nu Viņa dzīves cīņā bija pienācis nozīmīgāks brīdis. Kaut gan Jēzus bija Miera Lielkungs, tomēr Viņa ierašanās līdzinājās zobena izvilksšanai. ... Zemes virsū neviens Viņu nesaprata, un savas atklātās darbības periodā Viņš bija viens pats. ... Kā tādām, kurš ir savienojies ar mums, Viņam bija jānes mūsu noziegumu un sāpju nasta. Bezgrēcīgajam bija jāizjūt viss grēka kauns. ... Viņam vienam bija jāiet sava taka, vienam jānes sava nasta. Pasaules atpestīšanai bija jābalstās uz Viņu, kurš atstāja savu godību un pieņēma cilvēces vājumu.” (Elēna G. Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 111. lpp.).

Šo apmaiņu var tēlaini saskatīt kristībā. Kad Jēzus tika kristīts, Viņš netika kristīts savas pestīšanas dēļ: tā vietā Viņš pasludināja, ka ir nācis, lai uzņemtu mūsu grēkus uz sevi un mirtu mūsu vietā. Kad mēs tiekam kristīti, mēs kopā ar Jēzu mirstam saviem grēkiem, saņemam Viņa taisnību un pēc tam augšāmceļamies no kristību ūdeņiem jaunā dzīvē!

Jēzus Ģetzemanē

Savā grāmatā “Kristus krusts” slavenais anglikāņu teologs un evaņģēlists Džons R. V. Stots (John R. W. Stott, 1921–2011) mēģina izprast Jēzus pārbaudījumu Ģetzemanē, salīdzinot Jēzu ar Sokratu, kurš stāv nāves priekšā. Sokrats (470.–399. g. p.m.ē.), viens no Rietumu filozofijas un pasaules uzskata pamatlicējiem, bija aptuveni septiņdesmit gadus vecs, kad Atēnu tiesa viņu notiesāja uz nāvi par jaunatnes korumpēšanu un bezdievību (pilsētas dievu noraidīšanu). Sokrātam bija jāmirst, izdzerot kausu velnarutka indes. Lai gan Sokrats varēja izvairīties no tiesas un notiesāšanas, viņš izvēlējās palikt pilsētā un stāties pretī nāvei. Sokrātu nāvēssoda izpildes vietā ieskauj viņa skolēni, kas atbalstīja viņu un raudāja par savu skolotāju. Kad Rietumu pasaules uzskata tēvam tika pasniegts indes kauss, viņš ar visu dzīvesprieku un pārliecību to paņēma un drosmīgi izdzēra līdz pašam dibenam (Platona stāstu par šo notikumu skatīt: Plato, *Phaedo*, in *Euthyphro, Apology, Crito, Phaedo, Phaedrus*, translated by Harold North Fowler [Loeb Classical Library [London: Harvard University Press, 2005], 393.–403. lpp.).

Turpretī Jēzus Kristus savas pēdējās stundas pavadīja Ģetzemanes dārzā. Kad Viņš lūdza mācekļus “palikt ... un būt nomodā” kopā ar Viņu, jo Viņa dvēsele ir “noskumusi līdz nāvei” (*Mk. 14:34*), tie aizmiga. Patiesībā viens no Viņa mācekļiem pārdeva Viņu par naudu, bet pārējie aizbēga no dārza pēc tam, kad pūlis ieradās arestēt Jēzu (*Mk 14:10, 11, 50*). Bet Jēzus, atšķirībā no Platona, mocījās par biķeri, kas Viņam bija jāiztukšo līdz nogulsnēm. Evaņģēlists Lūka nebūt neapraksta Jēzu kā priecīgu un drosmīgu, kas pieņem kausu, bet norāda, ka “Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi” (*Lk 22:44*) un Viņš lūdzās: “Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis.” (*Lk 22:42*). Vai Jēzus, kas ir iemiesojies Dievs, patiešām var būt pasaules Glābējs, ja Viņš tik ļoti baidās no šī kausa un nāves? Kāpēc Viņš šķiet vājāks par Sokratu? Vai tiešām Viņš *tāds* ir?

Stots uzdod līdzīgus jautājumus un pēc tam dod mājienu par atbildi: “Kas ir šis kauss? Vai tas ir fiziskās ciešanas, no kurām Viņš baidās, mokas no pātagu sitieniem un krusta, iespējams, kopā ar garīgām ciešanām par nodevību, draugu noliegumu un atstātību, kā arī viņa ienaidnieku izsmiekls un apvainojumi? Nekas mani nekad nespēs pārliecināt, ka kauss, no kura Jēzus baidījās, bija kāda no šīm lietām (lai cik smagas tās būtu) vai arī tās visas kopā. Viņa fiziskā un morālā drosmē visā Viņa publiskās kalpošanas laikā bija nelokāma. Man šķiet absurdi uzskatīt, ka tagad Viņš baidījās no sāpēm, apvainojumiem un nāves. Saskaņā ar Platona stāstījumu, Sokrats Atēnu cietuma kamerā paņēma velnarutka indes kausu, “nedrebēdams, nemainīdams ne krāsu, ne sejas izteiksmi”. Tad viņš “pacēla kausu pie lūpām un ļoti priecīgi un mierīgi to iztukšoja”. Kad viņa draugi izplūda asarās, viņš pārmeta viņiem viņu “absurdo” uzvedību un mudināja viņus “klusēt

un būt drosmīgiem”. Viņš nomira bez bailēm, skumjām un protestiem. Un tā — vai Sokrats bija drosmīgāks par Jēzu? Vai arī viņu kausi bija piepildīti ar atšķirīgām indēm?” (John R. W. Stott, *The Cross of Christ*, 74. lpp.).

Stots secina, ka “kauss, no kura viņš [Jēzus] baidījās, bija kaut kas cits. Tas nesimbolizēja ne fiziskās sāpes, ko sagādāja šaustīšana (ar pātagu) un krustā sišana, ne garīgās ciešanas, ko radīja tas, ka Viņu nicināja un noraidīja pat Viņa paša tauta, bet drīzāk garīgās mokas, ko radīja pasaules grēku nešana, citiem vārdiem sakot, dievišķā soda izciešana, ko šie grēki bija pelnījuši.” (*The Cross of Christ*, 76. lpp.). Patiešām, Sokrats nomira kā parasts grēcīgs cilvēks. Un, kā norāda Stots, kristiešu mocekļi, mirstot uz sārta, piedzīvoja šķietami daudz varonīgāku nāvi nekā Jēzus. Jēzus nāve, tāpat kā Viņa kristība, bija unikāla. Kamēr visi cilvēki, kas mirst, piedzīvo nāvi kā grēcīgi cilvēki, Jēzus, bezgrēcīgais Dieva Dēls, nomira nāvē, kas simbolizē Dieva sodu par grēku. Tāpēc Jēzus augšāmcelšanās ir visīpašākais, neparastākais notikums Visuma vēsturē. Nevienam cilvēkam — pat ne Sokratam — nevarēja nomirt šajā nāvē un atkal dzīvot. Nevienam cilvēkam nevarēja mirt šajā nāvē un kļūt par pasaules Glābēju.

Elēna G. Vaita apraksta arī kausa saturu: “Jēzus tikko bija nopietni sarunājies ar mācekļiem un tos pamācījis, bet nu, tuvojoties Ģetzemanei, kļuva dīvaini kluss. Arī agrāk Viņš bieži bija nācis uz šo vietu, lai pārdomātu un lūgtu, bet nekad ar tik noskumušu sirdi kā pēdējās cīņas naktī. Visu zemes dzīves laiku Viņš bija staigājis Dieva klātbūtnes gaismā. Cīnoties ar sātana gara pārņemtiem cilvēkiem, Viņš varēja sacīt: “Kas Mani sūtījis, ir ar Mani. Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienmēr.” (Jāņa 8:29) Bet tagad likās, ka Viņš ir izolēts no Dieva spēku dodošās klātbūtnes gaismas. Tagad Viņš bija pieskaitīts pārkāpējiem. Viņam bija jānes kritušās cilvēces noziegumi. Uz Tā, kurš neapzinājās nevienu grēku, vajadzēja uzlikt visus mūsu grēkus. Tas bija kaut kas briesmīgs, un grēka smagums šķita tik liels, ka piezagās šaubas un bailes, vai grēks Viņu uz mūžu neatšķirs no Tēva mīlestības. Juzdams, cik ļoti Tēvs ienīst grēku, Viņš izsaucās: “Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei!”” (*Laikmetu Ilgas* (1898), 685. lpp.).

TREŠĀ DAĻA — PRAKSE

1. Atcerieties savas kristības pieredzi. Kā jūs uztverat savu kristību Jēzus kristības gaismā? Kā jūsu uztvere palīdz bagātināt jūsu pieredzi, kas saistīta ar nāvi grēkam un atdzimšanu Dieva valstībai? Kā šī uztvere padziļina jūsu derību ar Dievu un jūsu uzticību Dieva lietai, lai arī kas notiktu?
2. Šīs nedēļas sabata pēcpusdienai paredzētā nodarbība sniedz pārsteidzoši skaistu skaidrojumu tam, kāpēc Dievs radīja Visumu un saprātīgas būtnes, lai gan Viņš zināja, ka no Viņa radības radīsies ļaunums — tas bija tā vērts! Tas bija tā vērts Viņam, bet tas bija tā vērts arī mums. Pretējā gadījumā mēs nekad nebūtu pastāvējuši. Bet ir vēl kas vairāk — Dievs varēja atļauties izlemt, ka tas bija tā vērts, jo Viņam bija ne tikai radīšanas spēks, bet grēkā krišanas gadījumā Viņam bija arī risinājums (ņemt mūsu grēku uz sevi), kas ir pestīšanas spēks un augšāmcelšanās spēks! Kā šī izpratne maina jūsu skatījumu uz Dievu, uz Viņa veikto radīšanu un glābšanu?